

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการเพื่อรับรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

A Study Readiness of Thai Vocational Education of Commerce for the Creation of ASEAN Economic
Community

โดย

นางสาว กรกช อัญชลีนุกูล

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2554

ชื่อเรื่อง : การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการเพื่อรับรองการเป็นประชาคม

เศรษฐกิจอาเซียน

ผู้วิจัย : นางสาวกรกช อัญชลีนุกูล

สถาบัน : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปีที่พิมพ์ : 2555

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ : หอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

จำนวนหน้างานวิจัย : 58

ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการ เพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1) เพื่อวิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของ วิทยาลัยอาชีวศึกษาของไทยด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและการพัฒนากำลังคน 2) เพื่อรวบรวม ข้อเสนอแนะและแผนกลยุทธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ การศึกษานี้ใช้ตัวอย่างจำนวน 244 แห่ง ในการหา ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นซึ่งมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D$)

ผลการวิจัยพบว่า สถาบันการศึกษาของเอกชนระดับอาชีวศึกษาทั้งที่สังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชน มีทั้งส่วนที่มีความพร้อมและส่วนที่ไม่มีความพร้อม สถาบันอาชีวศึกษาที่มีความพร้อมนั้นพร้อมที่จะ ดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลได้ทันทีที่รัฐบาลประกาศระเบียบ ข้อบังคับของมาชัดเจน เนื่องจากมี ความพร้อมด้านปัจจัยหลัก ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านบุคลากรและด้าน งบประมาณ

ส่วนสถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาทั้งที่สังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชน ที่ยังไม่พร้อม มากเป็นสถาบันฯ ที่มีนักเรียน/นักศึกษาในปริมาณไม่นักพอที่จะเดียงดนเองได้ ต้องพึงงบประมาณและแรง งานเสริมจากภาครัฐ หากสถาบันดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในด้านต่างๆ ให้อยู่ในระดับ มาตรฐานก็ย่อมจะมีความพร้อมเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไป

Title : A Study Readiness of Thai Vocational Education of Commerce for the Creation of ASEAN Economic Community.

Researcher : Miss Korakoch Anchaleenukul

Institution : DhurakijPundit University

Year of Publication : 2012

Publisher : DhurakijPundit University

Sources : DhurakijPundit University of Libreral Arts

No. of page : 58

Copy right : DhurakijPundit University

ABSTRACT

This research aims to study on readiness of Thai vocational education of commerce institute for the creation of ASEAN economic community in two reasons Firstly, to analyse the readiness preparation of thai vocational education institute : both private and under government. Secondly, to collect the suggestion and strategy plan to be ready to be ASEAN economic community.

The research is using a sample of 244 people in the information and reviews. Data were analyzed by using Frequency percentage Mean(\bar{x}) and Deviation (S.D)

The result can be summarized that there are both readiness and unreadiness in thai vocational education of commerce institute both private and under government institute. The institutes who are ready can create to be ASEAN economic community according to the policy of the government. They are ready in curriculum, in equipment teaching aids, in lecturers and in budget. However : most of the institutes who are not quite ready in the reason of having not enough students, not enough budget. They must be supported by the government in order to get ready in preparation to be ASEAN economic community.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดีด้วยการสนับสนุนของ รศ.ดร.วรรณณ์ สามโภเศษ อธิการบดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ศ.ดร. ไพบูลย์ สินЛАՐຕນ

รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว

ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รศ.ปรียา อุนรัตน์

คณบดีคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.กล้า ทองขาว

ผู้อำนวยการหลักสูตรมหาบัณฑิต

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พศ. อัมพร เที่ยงศรีภูล

อาจารย์คณะบัญชี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร. ขัญชช วิภาคภูมิประเทศ

อาจารย์คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณหน่วยงานต่างๆ และผู้ตอบแบบสอบถามในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อ
งานวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์และเจ้าหน้าที่ของสมุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ของศูนย์วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณสรารุษ ปานทับทิมทอง เลขาธุการคณะบัญชี

กรกช อัมพุชลีนุกูล

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ก
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาของปัจจุบัน	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตการวิจัย	2
1.4 กรอบแนวคิด	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชุมเศรษฐกิจอาเซียน	4
2.1.1 การก่อตั้งประชุมเศรษฐกิจอาเซียน	4
2.1.2 โครงสร้างของอาเซียน	5
2.1.3 กฎบัตรอาเซียน	6
2.1.4 วัตถุประสงค์หลักของกฎบัตรอาเซียน	7
2.1.5 การวางแผนงานของประชุมอาเซียน	9
2.1.6 โครงสร้างของกฎบัตรอาเซียน	10
2.1.7 กลไกของอาเซียน	10

2.1.8 ประชามศรัฐกิจอาเซียน	11
2.1.9 การศึกษาความพร้อมด้านการศึกษาเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนฯ	12
2.1.10 อุปสรรคต่อการรวมตัวกันของอาเซียน	14
2.2 หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและตลาดแรงงานไทยในอาเซียน	16
2.2.1 หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษา	16
2.2.2 เอกสารด้านตลาดแรงงานไทยในอาเซียน	18
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	21
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	21
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
3.2.1 ระดับของการวัด	22
3.2.2 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
3.3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
3.3.2 จำนวนข้อมูลที่สร้างขึ้น	24
3.3.3 การเก็บข้อมูลทางไปรษณีย์	24
3.4 สถิติที่ใช้ในการประมาณผลและการวิเคราะห์ข้อมูล	24
3.4.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา	24
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	25
4.1 ข้อมูลทั่วไป	25
4.1.1 ระยะเวลาในการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา	25

4.1.2 นักศึกษาของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาปี 2552-2553	28
4.1.3 สาขาวิชานักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาปี 2552-2553	29
4.2 การเตรียมความพร้อมเพื่อรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	29
4.2.1 การเตรียมความพร้อมเพื่อรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	29
4.3 ข้อสรุปที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่าง	35
4.3.1 ด้านหลักสูตร	35
4.3.2 ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน	36
4.3.3 ด้านบุคลากร	37
4.3.4 ด้านงบประมาณ	41
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	44
5.1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1	44
5.2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2	46
5.2.1 ด้านหลักสูตร นโยบาย และแผนกลยุทธ์	46
5.2.2 ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน	46
5.2.3 ด้านบุคลากร	46
5.2.4 ด้านงบประมาณ	47
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	52
ก. แบบสอบถามเรื่องการศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยฯ	53
ข. ประวัติผู้วิจัย	58

สารบัญตาราง

ตารางที่

1. ลำดับระยะเวลาการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา	26
2. ลำดับจำนวนของสถาบันอาชีวศึกษาตามระยะเวลาในการก่อตั้ง	27
3. แสดงจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552-2554	28
4. แสดงสาขาวิชาที่เลือกเรียนในปีการศึกษา 2552-2554	29
5. แสดงการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล	30
6. แสดงการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชน	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปี ค.ศ. 2015 ประเทศไทยจะอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านและเผชิญกับความท้าทายที่รุนแรงหลายประการ ทั้งจากภาคส่วนต่างๆ ในประเทศไทย และจากประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นสมาชิกของประชาคมเดียวกัน อันเป็นผล มาจากกระบวนการรวมกลุ่มเป็นภูมิภาคเดียวกัน (Regionalization) ที่รุคเรวและเข้มข้นขึ้น ในเวลาเดียวกัน กระบวนการรวมกลุ่มดังกล่าว ที่เป็นโอกาสที่สำคัญสำหรับประเทศไทยในการเข้าไปมีส่วนร่วม พลักดัน และใช้ประโยชน์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย และการอยู่ร่วมกับประเทศไทย เพื่อนบ้านในภูมิภาคอย่างสันติ แบ่งปันความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและสังคมร่วมกัน ความท้าทายที่ประเทศไทยจะเผชิญจนกระทั่งถึงปี 2015 ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก กล่าวคือ กระบวนการตอบสนองต่อ กระบวนการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ และการจัดการทรัพยากร่วมกันของภูมิภาคที่มีอยู่อย่างจำกัด

ในขณะที่มีความท้าทายเกิดขึ้นเนื่องจากกระบวนการรวมเป็นภูมิภาคเดียวกัน จึงเป็นโอกาสของ การร่วมมือกันในประเด็นที่เคยเป็นเรื่องอ่อนไหว เช่น เรื่องความมั่นคงร่วมกันในภูมิภาค นอกจากนี้ยัง เป็นโอกาสของการขยายความร่วมมือกันในประเด็นอื่นๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการร่วมมือกันในการพัฒนา “คน” ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของประเทศไทยสมาชิกและของภูมิภาค เพื่อให้เกิด ประสิทธิภาพในการเพิ่มผลผลิตที่สูงขึ้นและเกิดความรู้สึกเป็นภูมิภาคเดียวกันในระดับประชาชนภายใน สถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น ประเทศไทยต้องตระหนักร่วมกับการสร้างนโยบายในการปรับตัว การจัดการ และ การแสวงหาประโยชน์จากการรวมเป็นภูมิภาคเดียวกันจำเป็นต้องใช้ “ข้อมูลที่เป็นระบบ” และ “ความรู้ที่ ทันสมัย” เพื่อเสริมบทบาทการทำงานของภาคเอกชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และปรับตัวได้ดีขึ้น ขณะเดียวกันประชาชนก็สามารถจัดการตัวเอง ครอบครัว และชุมชนให้ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของ วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปเพื่อให้ประเทศไทยยังส่วนรวมได้ประโยชน์สูงสุด

จากสถานการณ์ดังกล่าว วิทยาลัยอาชีวศึกษาซึ่งมีภารกิจในการผลิตนักวิชาชีพด้านต่างๆ ที่สู่ ตลาดแรงงาน จำเป็นต้องคำนึงถึงตลาดในประชาคมอาเซียนด้วย และยังได้เป็นส่วนหนึ่งของกลไกในการ พัฒนาความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย โดยเป็นแนวทางให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาได้ เตรียมความพร้อมในการผลิตนักวิชาชีพที่พึงประสงค์ เพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ การเป็นศูนย์กลางการศึกษาในภูมิภาค รวมทั้งปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการ ของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ได้อย่างทันสถานการณ์สังคมโลก ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ประเทศไทย ได้ปรับตัวกับสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศไทยอย่างเต็มกำลัง โดยเฉพาะสาขาวิชาพาณิชยการที่มีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง ฉะนั้นการศึกษานี้จึงมี

บทบาทสำคัญในการใช้เป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนนโยบายและแนวทางการพัฒนาวิทยาลัยอาชีวศึกษาของประเทศไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของไทยด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและการพัฒนากำลังคน

1.2.2 เพื่อร่วมรวมข้อมูลและแผนกลยุทธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้

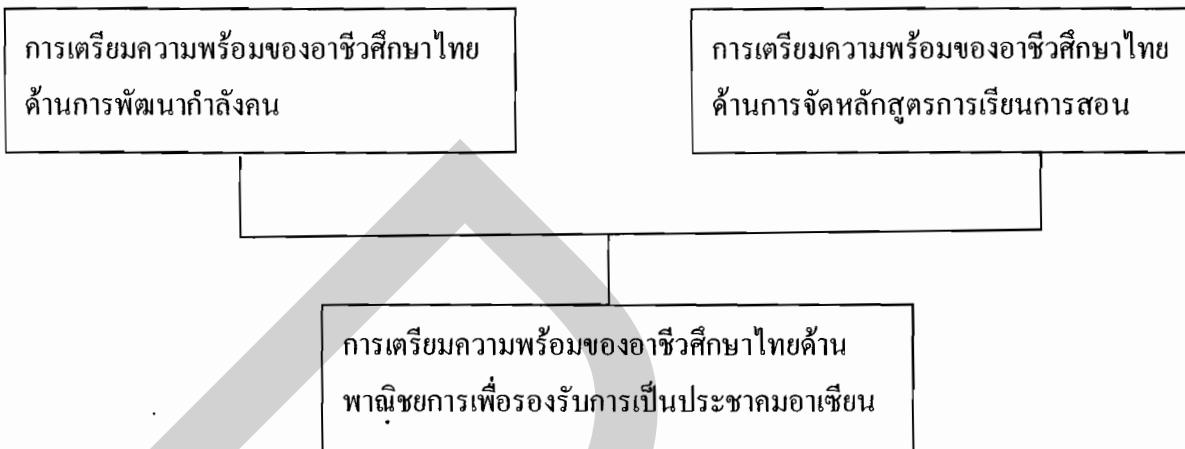
1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ด้านเนื้อหา ใช้กรอบประชาคมอาเซียนที่ชี้ถึงแนวทางการปฏิบัติ โดยคำนึงถึง การเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมือ การเปิดเสรีด้านบริการ และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง

1.3.2 ด้านสถานที่ วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานกรรมการอาชีวศึกษาในกรุงเทพฯ ปริมณฑล และภูมิภาค

1.4 กรอบแนวคิด

การรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจในภูมิภาค หมายถึงการทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยต่างๆ ในภูมิภาคมาร่วมตัวเป็นหน่วยเศรษฐกิจเดียว มีตลาดเดียวทันและมีภาคการผลิตที่มีการแข่งขันพื้นฐาน ของความได้เปรียบทางการผลิตโดยเปรียบเทียบ (Comparative advantage) ซึ่งด้านหนึ่งเกิดจากการมีทรัพยากรการผลิตทางธรรมชาติที่เอื้ออำนวย และอีกด้านหนึ่งได้มาจากการสร้างขึ้นของมนุษย์ เช่น ความรู้ ความเชี่ยวชาญในการผลิตและเทคโนโลยีทางการผลิตเป็นต้น ดังนั้นการรวมตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาคจึง พลักดันให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของการเรียนรู้และการพัฒนาวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมทั้ง หลักสูตรและสาขาวิชาการเรียนรู้ กำลังบุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเรียนรู้ เช่น ตำรา เอกสาร ทางวิชาการ บริการห้องสมุดและเครื่องมือสารสนเทศ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาต่างๆ ของประเทศไทยสามารถรองรับการเปิดกว้างและการแข่งขันทางการศึกษาที่มีมากขึ้น โดยประเทศที่มีศักยภาพและ ความพร้อมในด้านนี้ก็จะกลายเป็นศูนย์กลางการศึกษาและการเรียนรู้ของประชาชนในภูมิภาคไปโดย ปริยาย ซึ่งในระยะยาวจะส่งผลดีต่อการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต การแข่งขันและความร่วมมือด้าน อื่นๆ ในภูมิภาค

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.5.1 ได้เป็นแนวทางการวางแผนพัฒนากำลังคนระดับอาชีวศึกษาและการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมสมอุดล่องกับความต้องการของธุรกิจในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน
- 1.5.2 ได้รับองค์ความรู้เรื่องตลาดแรงงานอาชีวศึกษาในอาเซียน แนวโน้มความต้องการแรงงานและการพัฒนาทางธุรกิจในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการเสนอเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการเพื่อรับรองว่าเป็นประเทศเศรษฐกิจอาเซียน ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอแยกเป็น 2 ส่วน ก่อตัวคือ

ส่วนที่ 1 หนังสือเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจประเทศไทยเศรษฐกิจอาเซียน ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และความต้องการแรงงาน ของประเทศไทยและประเทศสมาชิกในกลุ่มประเทศไทยเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ

ส่วนที่ 2 หนังสือเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และตลาดแรงงานไทยในอาเซียน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทยเศรษฐกิจอาเซียน

2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทยเศรษฐกิจอาเซียน

เอกสารและหนังสือของหน่วยงานวิชาการตลอดจนข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ล่าสุดถึงข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตรงกันดังสรุปได้ว่า อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้น โดยปฏิญญากรุงเทพฯ ซึ่งลงนามกันที่วังราษฎร์เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศไทยในภูมิภาค ร่วมไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกินดือยู่ดีบันพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศไทยสมาชิก (www.thaimaster.info/pompilai/wannisa/asean.info.html)

2.1.1 การก่อตั้งประเทศไทยเศรษฐกิจอาเซียน

เมื่อแรกก่อตั้งในปี 2510 อาเซียนมีสมาชิก 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย พิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ในเวลาต่อมา บรรลุในครุฑากลาง ได้เข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 6 เมื่อปี 2527 เวียดนาม เข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 7 ในปี 2538 ลาวและพม่า เข้าเป็นสมาชิกพร้อมกันเมื่อปี 2540 และกัมพูชาเข้าเป็นสมาชิกลำดับเมื่อปี 2542 ทำให้ในปัจจุบันอาเซียนมีสมาชิกรวมทั้งหมด 10 ประเทศ

สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เปลี่ยนผ่านจากสภาวะแห่งความตึงเครียดและการเผชิญหน้าในยุคสงครามเย็น มาสู่ความมีเสถียรภาพ ความมั่นคงและความร่วมมืออย่างใกล้ชิดในปัจจุบัน ซึ่งทำให้อาเซียนกลายเป็นภูมิภาคที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และเป็นตัวอย่างของการรวมตัวของกลุ่มประเทศที่มีพัลังต่อรองในเวทีการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ความก้าวหน้าของอาเซียนมีปัจจัยสำคัญจากความไว้ใจกันระหว่างรัฐสมาชิก อันก่อให้เกิดบรรยากาศที่สร้างสรรค์และเอื้อต่อการเพิ่มพูนความร่วมมือระหว่างกัน ดังนั้นผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนได้ร่วมกันกำหนดเป้าหมายให้ภายในปี พ.ศ. 2558 อาเซียนสามารถรวมตัวกันให้เป็น ‘สมาคมอาเซียน’ ทั้งในแง่การเมืองความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมวัฒนธรรม โดยยึดประโยชน์สุขของประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นศูนย์กลาง

นอกจากการเป็นสมาชิกก่อตั้งของอาเซียนแล้ว ระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2552 ที่ผ่านมา ประเทศไทยได้รับโอกาสให้ดำรงตำแหน่งประธานอาเซียน ประเทศไทยได้เป็นเจ้าภาพการประชุมสุดยอดอาเซียน 2 ครั้ง คือ การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 14 เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 และการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 15 ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2552 นอกจากนี้ การดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนของไทยในช่วงเวลานี้ ยังเป็นช่วงหัวใจวากับที่อาเซียนมีผู้บริหารสำนักเลขานุการ เป็นคนไทย ซึ่งก็คือ ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ ที่ดำรงตำแหน่งเมื่อต้นปี พ.ศ. 2551 อีกด้วย

หัวใจหลักของการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 14 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพนั้น เห็นได้ชัดถึง ความพยายามในการขับเคลื่อนอาเซียนเข้าสู่การบูรณาการแห่งสันติภาพ ความมั่นคง และความเป็นมนุษยชน อาเซียนร่วมกัน จึงเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการสร้างความเข้มแข็งของอาเซียน ที่คนไทยจะต้องทราบนัก และร่วมจัดให้การประชุมสุดยอดของอาเซียนคราวนี้เป็นไปอย่างสมภาคภูมิ สมศักดิ์ศรี และเกียรติยศของประเทศไทย

กลไกหนึ่งที่เกิดใหม่ และเกิดขึ้นพร้อมกับการประชุมสุดยอดคราวนี้ คือความริเริ่มของกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย ในการก่อตั้ง "สมาคมอาเซียน-ประเทศไทย" ซึ่งมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า ASEAN Association-Thailand (AAT) มีที่ตั้งอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย

2.1.2 โครงสร้างของอาเซียน

โครงสร้างของอาเซียนจะประกอบด้วยส่วนสำคัญ ดังนี้

สำนักเลขานุการอาเซียน (ASEAN Secretariat) และสำนักงานอาเซียนแห่งชาติ หรือกรมอาเซียน (ASEAN National Secretariat)

สำนักเลขานุการอาเซียนได้จัดตั้งขึ้นตามข้อตกลงที่ลงนามโดยรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ. 2519 เพื่อทำหน้าที่ประสานงานและดำเนินงานตามโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาคมอาเซียน และเป็นศูนย์กลางในการติดต่อระหว่างสมาคมอาเซียน คณะกรรมการ ตลอดจนสถาบันต่าง ๆ และรัฐบาลของประเทศสมาชิก

สำนักเลขานุการอาเซียนตั้งอยู่ที่กรุงจาการ์ตาประเทศอินโดนีเซียโดยมีหัวหน้าสำนักงานเรียกว่า “เลขานุการอาเซียน” ปัจจุบัน ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ ดำรงตำแหน่ง “เลขานุการอาเซียน” ซึ่งมีวาระ 5 ปี เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2551 จนถึงสิ้นสุดวาระในช่วงปลายปี พ.ศ. 2555 สถานที่ทำงานอยู่ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ นับเป็นคนไทยคนที่สองที่ได้ดำรงตำแหน่งนี้ คนไทยคนแรกที่ดำรงตำแหน่งเลขานุการอาเซียน คือ นายแพน วรรณเมธี อดีตปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งระหว่างปี พ.ศ. 2532-2536 ปัจจุบันเป็นเลขานุการสภากาชาดไทย

สำนักงานอาเซียนแห่งชาติ หรือกรมอาเซียน (ASEAN National Secretariat) เป็นหน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย ซึ่งแต่ละประเทศได้จัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบประสานงานเกี่ยวกับอาเซียนในประเทศนั้น ๆ และติดตามผลของการดำเนินกิจกรรม/ความร่วมมือต่าง ๆ สำหรับประเทศไทยนั้น ได้มีการจัดตั้งกรมอาเซียนให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานด้านอาเซียน ดังกล่าว

2.1.3 กฎบัตรอาเซียน

กฎบัตรอาเซียน เป็นร่างสนธิสัญญาที่ทำร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งอาเซียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวางแผนกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรของสมาคม ทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียนในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขับเคลื่อนการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน ภายในปี พ.ศ. 2558 ตามที่ผู้นำอาเซียนได้ตกลงกันไว้ ตามกำหนดการ จะมีการจัดทำร่างกฎบัตรอาเซียนให้แล้วเสร็จภายในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550

อาเซียนก่อตั้งขึ้นโดยตราสารที่เรียกว่า ปฏิญญาอาเซียน หรือที่รู้จักในชื่อ ปฏิญญากรุงเทพ (Bangkok Declaration) โดยหากพิจารณาจากเนื้อหาของตราสารและสถานการณ์ทางการเมืองระหว่าง

ประเทศไทยในช่วง พ.ศ. 2321(ค.ศ. 1967) พิจารณาได้ว่าอาเซียนจำต้องอาศัยรูปแบบความร่วมมือเชิงมิตรภาพในภูมิภาคและเลี่ยงการกำหนดสิทธิหน้าที่ในทางกฎหมายระหว่างประเทศ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผู้นำในภูมิภาคได้อาศัยอาเซียนเป็นเวทีดำเนินความร่วมมือนบนพื้นฐานของความยินยอมและความสมัครใจของสมาชิกเป็นหลัก การดำเนินการอยู่บนพื้นฐานของการปรึกษาหารือหรือการอาสาชั้นทางการ โดยเลี่ยงการอ้างสิทธิหน้าที่และการแทรกแซงทางการเมืองระหว่างสมาชิก (non intervention) ซึ่งแนวปฏิบัตินี้ที่เรียกว่า “The ASEAN Way” ได้ช่วยให้ความร่วมมือดำเนินมาได้โดยปราศจากความขัดแย้งรุนแรงแม้ว่าสมาชิกแต่ละประเทศจะมีระบบกฎหมายและนโยบายทางการเมืองที่แตกต่างกัน ดังนั้น เมื่ออาเซียนมิได้มุ่งที่จะนำกฎหมายระหว่างประเทศมาเป็นฐานในการดำเนินการ จึงมิได้มีการจัดทำสนธิสัญญาหรือกฎบัตรอาเซียนมาตั้งแต่เดือน

ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จัดขึ้นที่สำนักงานเลขานุการอาเซียน ในกรุงจาการ์ตาประเทศอินโดนีเซีย ได้ประกาศใช้ กฎบัตรอาเซียนอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2551 ส่งผลให้การดำเนินงานของอาเซียน เป็นไปภายใต้กฎหมายเดียวกันและปูทางไปสู่การสร้างตลาดเดียวในภูมิภาคภายใน 7 ปี ตามกฎบัตรนี้ อาเซียนมีฐานะเป็นนิติบุคคล

2.1.4 วัตถุประสงค์หลักของกฎบัตรอาเซียน

กฎบัตรอาเซียน มีวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

1. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และการบริหาร
2. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
3. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

6. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม

7. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอก องค์การ ความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่นๆ และองค์การระหว่างประเทศ

ดังนั้นการเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียนในการดำเนินการตามเป้าหมายต่างๆ โดยเฉพาะความพยายามของอาเซียนที่จะรวมตัวกันเป็น ‘ประชาคม’ ภายในปี พ.ศ. 2558

ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น กฎบัตรอาเซียนจะก่อให้เกิดการปรับปรุงและปรับเปลี่ยนโครงสร้างการดำเนินงานของอาเซียนครั้งสำคัญ เช่น

(1) การจัดตั้งองค์กรสิทธิมนุษยชนของอาเซียน (AICHR) ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่อาเซียนมีองค์กรเฉพาะในการทำหน้าที่เกี่ยวกับการปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของประเทศสมาชิกอาเซียน

(2) การจัดตั้งคณะกรรมการผู้แทนชาวประจำอาเซียน ณ กรุงจาการ์ตา ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกรัฐดับเบลย์คราชทุกจากประเทศสมาชิกอาเซียน โดยคณะกรรมการนี้ มีภารกิจหลักในการให้นโยบายและติดตามการทำงานของอาเซียนและสำนักเลขานุการอาเซียน

(3) การเพิ่มบทบาทของประธานอาเซียนเพื่อให้อาเซียนสามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉินได้อย่างทันท่วงที รวมถึงการจัดให้มีการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน 2 ครั้งต่อปี ซึ่งเพิ่มจากที่ผู้นำอาเซียนพบเพื่อหารือกันเพียงปีละหนึ่งครั้ง

(4) การจัดตั้งกลไกให้องค์กรภาคราชชาสังคมของประเทศสมาชิกอาเซียน ได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและดำเนินงานของอาเซียนมากขึ้น เป็นต้น

จากบริบทข้างต้นจะเห็นได้ในระดับหนึ่งว่า ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการมีกฎบัตรอาเซียน คือ ประชาชนของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ดังนั้น ในโอกาสที่ประเทศไทยได้ดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนในปี 2552 ประเทศไทยจึงได้กำหนดคำว่าัญของการดำรงตำแหน่งประธานฯ ว่า

‘กฎบัตรอาเซียนเพื่อประชาชนอาเซียน’ หรือ ‘ASEAN Charter for ASEAN Peoples’

จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้นับที่ต้องถึงการประมวลบรรทัดฐาน (Norm) และค่านิยม (Value) ของอาเซียน ภาพรวมของประชาคมอาเซียน การรักษาและเพิ่มพูนสันติภาพ ความมั่นคง เศรษฐกิจ การเพิ่มความร่วมมือด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจและสังคมวัฒนธรรม เป็นเขตปลอดอาชญากรรมและอาชญากรรมที่มีอาชญาการทำลายล้างสูง

ด้านเศรษฐกิจ สร้างตลาดและฐานการผลิตเดียวและความสามารถในการแข่งขันสูง การรวมตัวทางเศรษฐกิจที่มีการเคลื่อนย้ายเสรีของสินค้า/บริการ การลงทุนและแรงงาน การเคลื่อนย้ายทุนเสรียิ่งขึ้น

ด้านความมั่นคงของมนุษย์ บรรเทาความยากจน และลดช่องว่างการพัฒนา ส่งเสริมพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านความร่วมมือด้านการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีพ

ด้านสังคม ส่งเสริมอาเซียนที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง สร้างสังคมที่ปลอดภัยมั่นคงจากยาเสพติด เพิ่มพูนความกินดือญดีของประชาชนอาเซียน ผ่านโอกาสที่ทัดเทียมกันในการเข้าถึงการพัฒนามนุษย์ สวัสดิการ และความยุติธรรม

ด้านสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่คุ้มครองสภาพแวดล้อม ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ

ด้านวัฒนธรรม ส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน โดยเฉพาะความหลากหลายและอนุรักษ์มรดกทั่วโลก วัฒนธรรม

ด้านการเมืองความมั่นคง คุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน เสริมสร้างประชาธิปไตย เพิ่มพูนธรรมาภิบาลและหลักนิติธรรม ตอบสนองต่อสิ่งท้าทายความมั่นคง เช่น การก่อการร้าย

หลักการ ของกฎหมายนี้ อยู่บนพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น การไม่แทรกแซงกิจการภายใน การระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี สิ่งที่เน้นหนักคือ การรวมศูนย์กับความสัมพันธ์กับภายนอก จึงทำให้กฎหมายนี้เป็นเสาหลักของการสร้างประชาคมอาเซียนและตอกย้ำถึงข้อผูกมัดทางกฎหมายของข้อตกลงอาเซียนต่างๆ

2.1.5 การวางรากฐานของประชาคมอาเซียน

เมื่อเดือนตุลาคม 2546 ผู้นำอาเซียนได้ร่วมลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน ที่เรียกว่า ข้อตกลงบทที่ 2 เห็นชอบให้จัดตั้งประชาคมอาเซียน คือการให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคม

เดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2563 แต่ต่อมาได้ตกลงร่วมระยะเวลาจัดตั้งให้เสร็จในปี พ.ศ. 2558 โดยจะเป็นประชามติประกอบด้วยเสาหลัก 3 ประการ ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

เสาหลักประการแรก คือ ประชามติการเมืองและความมั่นคงอาเซียน มุ่งให้ประเทศไทยเป็นภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีระบบแก้ไขความขัดแย้งระหว่างกันได้ด้วยดี มีสติปรภาพอย่างรอบด้าน มีกรอบความร่วมมือเพื่อรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงทั้งรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยและมั่นคง

เสาหลักประการที่สอง คือ ประชามติเศรษฐกิจอาเซียน มุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการคิดต่อค้ายาระหว่างกัน อันจะทำให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่นคง สามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้ เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศไทยอาเซียน

เสาหลักประการที่สาม คือ ประชามติสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน เพื่อให้ประชาชนแต่ละประเทศอาเซียนอยู่ร่วมกันภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทร มีสวัสดิการทางสังคมที่ดี และมีความมั่นคงทางสังคม

2.1.6 โครงสร้างของกฎหมายตราอาเซียน

โครงสร้างของกฎหมายนี้ ประกอบด้วย ารัมภบทและข้อบังคับ 55 ข้อ 13 หมวด ตัวอย่างเช่น

หมวด 1 วัตถุประสงค์และหลักการ – กล่าวถึงวัตถุประสงค์และหลักการ

หมวด 2 สภาพบุคคลตามกฎหมาย – ระบุฐานะทางกฎหมาย

หมวด 3 สมาชิกภาพ – อธิบายสมาชิก การรับสมาชิกใหม่

หมวด 4 องค์กร – กล่าวถึงองค์กรและทำงานประกอบด้วย ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน คณะกรรมการบริหารงาน คณะกรรมการอาเซียนต่างๆ องค์กรรัฐมนตรีเฉพาะสาขา คณะกรรมการตรวจสอบประจำอาเซียน เลขาธิการและสำนักเลขาธิการ องค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียน

การบริหารงาน ประธานอาเซียนดำรงตำแหน่งราย 1 ปี และประเทศไทยเป็นประธานอาเซียนจะรับตำแหน่งประธานของกลไกของอาเซียนทุกตำแหน่ง ออาทิ ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน มนตรีประจำงานอาเซียน มนตรีประชามติอาเซียนคณะต่างๆ ประธานผู้แทนภาครประจำอาเซียน

2.1.7 กลไกของอาเซียน ที่ประชุมสุดยอดอาเซียนเป็นองค์กรสูงสุดในการกำหนดนโยบายของอาเซียน มีการประชุมสุดยอดปีละ 2 ครั้ง มีคณะกรรมการประสานงานอาเซียนที่มาจากรัฐมนตรีต่างประเทศ เป็นผู้บริหารงานทั่วไป และคณะกรรมการประสานงานอาเซียนดำเนินการตามพันธกิจในแต่ละสาขา เลขานุการเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารสำหรับการติดตามความคืบหน้าในกิจการต่างๆของอาเซียน รวมทั้งมีคณะกรรมการเฝ้าระวังประจำอาเซียนเพื่อสนับสนุนการทำงานของคณะกรรมการประสานงานอาเซียน

2.1.8 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และความต้องการแรงงานของประเทศไทยและประเทศสมาชิกในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นเป้าหมายด้านเศรษฐกิจหลักที่สำคัญในการขับเคลื่อนความร่วมมือระหว่างประเทศอาเซียนภายหลังการลงนามจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนก็มีความคืบหน้าที่ดีในความร่วมมือต่างๆ เป็นลำดับ และในที่สุดอาเซียนได้มุ่งหวังที่จะจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งมีองค์ประกอบ สำคัญคือการเป็นตลาดและเป็นฐานการผลิตร่วมกัน โดยมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานที่มีอย่างเสรีและเงินลงทุนที่เสริมมากขึ้น มีความสามารถในการแข่งขันสูง มุ่งสร้างความเท่าเทียม ในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศอาเซียน และการส่งเสริมการรวมกลุ่มอาเซียนเข้ากับประชาคมโลก ขนาดของตลาดอาเซียนที่ใหญ่ขึ้นทำให้อาเซียนมีอำนาจซื้อขายที่สำคัญขึ้นตามมา เช่นเดียวกับความสามารถในด้าน การแข่งขันกับภูมิภาคอื่นที่เพิ่มขึ้น ซึ่งช่วยให้สมาชิกสามารถปรับตัวเพื่อตอบสนองการเปลี่ยนแปลงในยุค โลกาภิวัตน์ได้เป็นอย่างดี การคุณภาพของสินค้าที่ดี ช่วยให้อาเซียนมีความสามารถในการแข่งขันในระดับนานาชาติ ประชาคมอาเซียนจึงมีโครงการเชื่อมโยงเส้นทางหลวงของประชาคมอาเซียนให้มีความร่วมมือระหว่างประเทศในการเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟจากสิงคโปร์ผ่านไปยังมาเลเซีย ไทย กัมพูชา เวียดนาม และสินค้าที่เมืองคุนหมิง ประเทศจีน นอกจากนี้ การปรับมาตรฐานของเส้นทาง คุณภาพทางบกและทางรถไฟให้มีมาตรฐานเดียวกันก็จะส่งเสริมความร่วมมือของประชาคมอาเซียนด้าน การท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้นด้วย

ขณะที่การเจรจาเพื่อเปิดตลาดในระดับพหุภาคีภายในสหภาพเศรษฐกิจอาเซียน ได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่แค่ประเทศไทย แต่เป็นประเทศอาเซียนทั้งหมด ที่ต้องการลดต้นทุนการค้าและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันใน国际市场 ด้วยการลดภาษีนำเข้าและสนับสนุนการลงทุนต่างประเทศ ที่สำคัญคือการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area - AFTA) ที่มีเป้าหมายให้ประชาคมอาเซียนเป็นศูนย์กลางการค้าและลงทุนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งแต่ปี 1992 จนถึงปัจจุบัน ประเทศอาเซียนได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือการลดต้นทุนการค้าและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันใน国际市场 ทำให้ประเทศไทยและประเทศอาเซียนอื่นๆ สามารถส่งออกสินค้าและลงทุนต่างประเทศได้มากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยและประเทศอาเซียนทั้งหมด得以เติบโตและเจริญรุ่งเรือง

กันจะเสริมสร้างความเข้มแข็งให้อาชีวินสารสามารถสร้างประโยชน์สูงสุดจากการรวมตัวกับประเทศคู่ค้าอื่นๆ ต่อไป

หากอาชีวินสารสามารถสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาชีวินได้สำเร็จ ไทยจะได้ประโยชน์จากการขยายการส่งออกและโอกาสทางการค้า และเปิดโอกาสการค้าบริการในสาขาที่ไทยมีความเข้มแข็ง เช่น ท่องเที่ยว โรงแรมและกัตตาภาณุ สุขภาพฯลฯ ซึ่งอาชีวินยังมีความต้องการด้านการบริการเหล่านี้อีกมาก นอกจากนี้ ยังจะช่วยเสริมสร้างโอกาสในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมาลงอาชีวิน ซึ่งจะเพิ่มอำนาจการต่อรองของอาชีวินในเวทีการค้าโลก และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในอาชีวินโดยรวม

2.1.9 การศึกษาค่าวัฒนพร้อมด้านการศึกษาเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาชีวินในประเทศไทย

ปัจจุบันเสาหลักด้านความร่วมมือทางสังคมมีความก้าวหน้ามากที่สุด กระทรวงศึกษาธิการได้เตรียมความพร้อมด้านการศึกษาเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาชีวิน ดังนี้

(1) จัดให้มีหลักสูตรอาชีวินศึกษา เพื่อให้คนไทยเข้าใจอาชีวิน เข้าใจการอยู่ร่วมกันกับประเทศเพื่อนบ้าน ที่มีวัฒนธรรมการกิน การอยู่ การดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกัน จึงจำเป็นที่จะต้องทำความรู้จักประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็น จีน พม่า ลาว เวียดนาม กัมพูชา มาเลเซีย เป็นต้น ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะสร้างหลักสูตรที่สามารถสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องภายใต้การรวมตัวเป็นประชาคมเดียวกันของคนจำนวนกว่า 600 ล้านคน โดยจะเริ่มดำเนินการในปีการศึกษา 2554 เป็นต้นไป

(2) ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับรัฐมนตรี ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหาร ครู และนักเรียน ซึ่งขณะนี้ประเทศไทยมีความประสงค์จะส่งครูมาสอนในโรงเรียนไทยเป็นจำนวนมาก

(3) เชื่อมโยง แลกเปลี่ยน ICT ภาษาในประชาคมอาชีวินกันได้ มีการจัดตั้ง ASEAN University และ CyberUniversity เพื่อการเชื่อมโยง นอกจากรัฐบาลนี้ยังได้เตรียมการเพื่อให้มีการรับรองคุณวุฒิการศึกษาระหว่างกัน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน ซึ่งขณะนี้ไทย-จีน และไทย-มาเลเซีย สามารถรับรองคุณวุฒิได้แล้ว แต่สำหรับพิลิปปินส์ยังไม่สามารถรับรองได้

(4) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของประชาคมอาชีวิน กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งเป้าหมายให้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ เพื่อรับรองการเข้าสู่ประชาคมอาชีวิน รวมทั้งจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการค้นคว้าหาความรู้จากอินเทอร์เน็ต และสื่อการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายมากขึ้น โดยได้เร่งผลักดันและดำเนินการหลายด้าน เช่น

ก. สร้างศูนย์อำนวยการเพื่อให้ครูเจ้าของภาษาสอน ครุเกย์บอยอ่ายก่อนกำหนด และครูอาสาสมัครจากประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ จีน และฟิลิปปินส์ มาสอนภาษาในโรงเรียน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้

ข. พัฒนาการเรียนการสอนแบบ English for Integrated Studies (EIS) จะมีการบูรณาการการสอนภาษาอังกฤษในวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้จัดตั้งงบประมาณเพื่อให้ครูที่จะสอนวิชาเหล่านี้ ได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกัน นักเรียนก็สามารถเชื่อมโยงและพูดคุยกับเพื่อนต่างชาติในประชาคมอาเซียนได้

ค. พัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต (The Global Class) ซึ่งเป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย เช่น การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนมหิดล วิทยานุสรณ์ การสอนภาษาอังกฤษของตัวเตอร์ที่มีชื่อเสียง ครูจะเป็นผู้ควบคุมการสอนและทดสอบความเข้าใจของนักเรียน หากต้องการจะให้สอนข้ามช่วงได้ ก็สามารถทำได้ทันที ซึ่งจะเริ่มดำเนินการในโรงเรียนสู่มาตรฐานสากล โรงเรียนดีประจำอาเซียน และลงไประดับนานาชาติ

ง. อบรมภาษาอังกฤษให้กับครู เพื่อให้ครูยุคใหม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ และใช้ ICT ได้ซึ่งในยุคปัจจุบันระบบการศึกษาต้องรองรับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและครุจะต้องเท่าทันต่อเทคโนโลยีด้วย

นอกจากนี้ในประเทศไทยยังได้จัดให้มีสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) หรือที่เดิมเรียกว่า "กรมอาชีวศึกษา" เพื่อเตรียมความพร้อมบุคลากรอาชีวศึกษาเพื่อรับการเปิดเสรีทางการค้าและประชาคมอาเซียนร่วมกับสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและพัฒนา จัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ให้แก่บุคลากรในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 14 จังหวัดภาคใต้ หัวข้อ "กระแสโลก กระแสภูมิภาค การเตรียมตัวเป็นพลเมืองอาเซียน และอาชีวอาเซียน" เพื่อเตรียมความพร้อมบุคลากรในการรองรับการเปิดเสรีทางการค้าและประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งประเทศไทยจะเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศนโยบายดำเนินงานตามปฏิญญาอาเซียน โดยให้บุคลากรทางการอาชีวศึกษาได้พัฒนาศักยภาพให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศสมาชิก โดยร่วมกับสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและพัฒนา (International Institute for Trade and Development (Public Organization) ITD) ให้ความรู้ด้านภูมิภาคศึกษาแก่ครู การมีเขตติที่ดี

ต่อประเทศสมาชิกอาเซียน และมุ่งเน้นให้บุคลากรครู มีความเข้าใจเพื่อนำไปถ่ายทอดให้แก่ผู้เรียน เป็นการเตรียมความพร้อมแก่ผู้รับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอนด้านอาชีวศึกษาต่อไป

สถาบันระหว่างประเทศ หรือ ITD กล่าวว่า ITD ก่อตั้งมาจากที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา หรือ อิงค์เต็ด (UNCTAD) เมื่อปี พ.ศ. 2543 เพื่อสร้างศักยภาพแก่นักคิดในทวีปเอเชีย โดยได้ร่วมกับ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ในการพัฒนาเยาวชนด้านอาชีวศึกษาในโครงการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอนในด้านนวัตกรรมและธุรกิจการเกษตร การยกระดับความสามารถในการแข่งขันทางอาชีวศึกษา รวมไปถึงสนับสนุนทางวิชาการแก่ครูผู้สอนในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) เช่น โครงการพัฒนาคุณภาพครูและแหล่งเรียนรู้อาชีวศึกษา ยุคใหม่ ด้านอุตสาหกรรมโลหะและการโยธาขนาดใหญ่ โครงการฝึกอบรมทักษะงานเชื่อมโลหะแบบ TIG ตามมาตรฐานสากล โครงการฝึกอบรมการวิเคราะห์ด้านวิศวกรรมในเชิงสามมิติ โดยใช้เทคนิค Finite Element สำหรับอุตสาหกรรมโลหะและโยธา เป็นต้น

2.1.10 อุปสรรคต่อการรวมตัวกันของอาเซียน

ตลอดช่วงเวลากว่า 40 ปี อาเซียนได้พัฒนาตนเองจนเป็นองค์กรที่มีความสำเร็จในระดับสำคัญในหลายด้านที่เป็นที่ยอมรับของประเทศที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นบทบาทการสร้างบรรยายกาศของสันติภาพและการอยู่ร่วมกัน โดยสันติชี้ของประเทศไทยในภูมิภาค การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน เรือยไปจนถึงการร่วมกันแก่ไขปัญหาภัยพิบัติทั่วธรรมชาติที่เกิดขึ้นภายในประเทศสมาชิกอาเซียน อย่างไรก็ดี ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการรวมตัวกันของอาเซียน รวมถึงความพยายามในการจัดตั้ง ‘ประเทศอาเซียน’ ภายใต้กฎหมาย พ.ศ. 2558 ได้แก่ การที่อาเซียนขาดกลไกที่บังคับในกรณีที่มีประเทศสมาชิกไม่ปฏิบัติตามความตกลงต่างๆ ของอาเซียน และการที่องค์กรอาเซียนเองไม่มีสถานะทางกฎหมาย (legal entity) ทำให้อาเซียนขาดความน่าเชื่อถือ

ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาข้างต้น ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนจึงได้ร่วมกันลงนามใน ‘กฎบัตรอาเซียน’ เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2551 ซึ่งจะทำหน้าที่เสมือนเป็นธรรมนูญหรือกฎหมายสูงสุดของอาเซียน

จากกำหนดให้มีการประชุมสุดยอดปีละ 2 ครั้งแสดงว่า อาเซียนกำลังปรับให้ที่ประชุมสุดยอดให้มีบทบาทเชิงบริหารอย่างใกล้ชิดกับการปฏิบัติงานมากขึ้น แทนที่จะให้ที่ประชุมสุดยอดเป็นเพียงพิธีกรรม

ทางการทูต รวมทั้งการบริหารงานที่ทำให้มีสอดคล้องกับประธานอาเซียนย่อมแสดงถึงความพยายามเพื่อ
สมรรถนะขององค์กรในด้านประสิทธิผลของคณะทำงานด้านต่างๆ มากขึ้น

ข้อบังคับที่น่าสนใจ คือ การให้มีองค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียน ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการร่าง
ข้อบังคับ โดยคณะทำงานระดับสูง ขณะที่บทบาทของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยทำให้
สามารถคาดหวังองค์กรนี้ในฐานะเวทีของการเรียกร้องสิทธิและสร้างพื้นที่ต่อการรับรู้จากสาธารณะ

นอกจากนี้ในฐานะสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศไทยมีโอกาสเพิ่มอำนาจการต่อรอง
ในระดับโลกทำให้เพิ่มศักยภาพในการบริโภคเนื้องจากประชากรเพิ่มเป็น 600 ล้านคนโดยประมาณ ตาม
หลักการทำงานเศรษฐกิจ Economy of Scale ยิ่งผลิตมาก ยิ่งต้นทุนต่ำ และมีแรงดึงดูดเงินลงทุนที่อยู่นอก
อาเซียนสูงขึ้น

อย่างไรก็ตามปัจจุบันพบว่าโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง ประชากรจึงต้องเตรียมความพร้อม
ทันทีตลอดเวลา และต้องตามให้ทัน ขีดหยุ่นปรับตัวให้รับสถานการณ์ได้อย่างเช่นกรณีที่ประเทศไทย
สมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 10 ประเทศใช้ภาษาประจำตัวต่างกันกล่าวคือมีทั้งภาษาไทย ภาษาลาว ภาษา
เขมร ภาษาเมียนมาร์ ภาษาเวียดนาม ภาษาจีน ภาษามาเลย์ จึงมีข้อตกลงว่าให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง
เพื่อติดต่อสื่อสารทั้งในอาเซียนและทั่วโลก ดังนั้นบุคลากรและนักศึกษา ต้องเพิ่มทักษะทางด้าน¹
ภาษาอังกฤษ ให้สามารถสื่อสารได้ตลอดจนปรับปรุงความเข้าใจทางประวัติศาสตร์ เพื่อลดข้อขัดแย้งใน
ภูมิภาคอาเซียน (Conflict Management) จึงต้องดำเนินการสร้างบันทึกให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่อง
ASEAN ให้มากขึ้น บันทึกไทยจึงควรมีความรู้สามารถเผยแพร่ขึ้นได้ใน ASEAN เพื่อโอกาสในการทำงาน
ไม่ใช่นั้น จะถูกแย่งงาน เพราะเกิดการเคลื่อนย้ายแรงงาน/บริการอย่างเสรี คณะกรรมการวิชาชีพ สภา
วิชาชีพ ต้องเตรียมการรองรับผลกระทบนี้อย่างเร่งด่วน

อนึ่ง โอกาสในการเป็น Education Hub โดยอาศัยความได้เปรียบในเชิงภูมิศาสตร์ของประเทศไทย
แต่ต้องเน้นในเรื่องของคุณภาพการศึกษาเป็นตัวนำ นายчинกัทร ภูมิรัตน์ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้ดำเนินการคัดเลือกและพัฒนาศักยภาพ โรงเรียนมีความพร้อมเข้าร่วมโครงการพัฒนา
ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการศึกษาในภูมิภาค (Education Hub) ซึ่งเป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ในการ
พัฒนาศักยภาพ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่มีความพร้อมในการ
บริหารจัดการ และการเรียนการสอนให้มีมาตรฐานในระดับสากล เพื่อรองรับนักเรียนต่างชาติ และพัฒนาสู่
การเป็นศูนย์กลางการศึกษาในภูมิภาคแล้วจำนวน 14 โรงเรียน รูปแบบการดำเนินการนั้น (สพฐ.) ได้จัดทำ

รูปแบบโรงเรียนโดยวิเคราะห์จากบริบทและความต้องการของแต่ละพื้นที่ และโรงเรียนได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรจากต่างประเทศ โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรพหุภาษา และโรงเรียนวิทย์-คณิต สองภาษา สนับสนุนสื่อการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบและหลักสูตร รวมทั้งพัฒนาผู้บริหาร ครุ และบุคลากร ให้สามารถบริหารจัดการแบบองค์กรสมัยใหม่ และจัดการเรียนการสอนได้ตามมาตรฐานสากล เช่น โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย ได้จัดตั้ง ASEAN Education Hub For Thailand and Malaysia Curriculum Integrated Program เป็น Tour English Program (EP) ครั้งแรกในปีการศึกษา 2548 โดยคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรได้ศึกษาและพัฒนาขึ้น ตามวัตถุประสงค์และนโยบายของรัฐบาล การกิจกรรมของโครงการ EP คือ การจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในช่วงชั้นที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น) ให้ได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านความรู้ สังคม และอารมณ์ที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาต่อตามความสามารถพิเศษที่มีอยู่ และเพื่อให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ ในอนาคต

เราต้องการเครื่องมือในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรทางการศึกษา การเรียนแบบ PBL หรือ Project Based Learning น่าจะได้มีการวิจัยอย่างจริงจังและนำมาปรับใช้ ห้องเรียนจึงไม่ควรเป็นเพียงห้องสี่เหลี่ยม เล็กๆ อีกต่อไป ควรต้องเพิ่มการเรียนจากชีวิตจริง และฝึกทักษะให้มีการทำงานเป็นกลุ่ม ถึงแม้จะอยู่ต่างสถานที่ก็สามารถร่วมกันได้ โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ในกรณีดังกล่าว อาจารย์จะสอนได้ยากขึ้น แต่เป็นผู้ที่ช่วยให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ แสดงว่าอาจารย์ต้องมีความพร้อมมากกว่าเดิม และต้องมีความสามารถสูงขึ้น

สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2546 ที่เมืองนาหลี ประเทศไทย โคนีเชีย ได้กำหนดจัดทำข้อตกลงร่วมกัน (Mutual Recognition Arrangements : MRAs) เกี่ยวกับคุณสมบัติของวิชาชีพหลัก แรงงานเชี่ยวชาญ หรือผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่ออำนวยความสะดวก สะดวกในการเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี โดยจะเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2558 ในเบื้องต้นได้ทำข้อตกลงร่วมกัน 7 สาขา คือ สาขาวิศวกรรม (Engineering Services) สาขาวิชานายาบาล (Nursing Services) สาขาวิชาสถาปัตยกรรม (Architectural Services) สาขาวิชาสำรวจ (Surveying Qualifications) สาขาวิชาแพทย์ (Medical Practitioners) สาขางานทันตแพทย์ (Dental Practitioners) และสาขาวิชาบัญชี (Accountancy Services) นับว่าเป็นโอกาสสำคัญที่ประเทศไทยต้องเตรียมความพร้อมให้แก่เยาวชนไทยให้ก้าวทันโลก ได้อย่างภาคภูมิ

ส่วนที่ 2 หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และตลาดแรงงานไทยในเออเชีย

2.2 หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและตลาดแรงงานไทยในเอเชีย

2.2.1 หนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาเพื่อให้การวิจัยการศึกษาความพร้อมของสถานบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการเพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสมบูรณ์มากที่สุดนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีหนังสือ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและตลาดแรงงานไทยในเอเชีย ดังนี้

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษารายงานการประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) (2533 : หน้า 468) สรุปได้ว่าหลักสูตรอาชีวศึกษาเปิด โอกาสให้นักเรียน/นักศึกษาเลือกเรียนได้อย่างกว้างขวางเพื่อออกไปประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งเป็นหลักสูตรที่มุ่งฝึกงานฝีมือ ที่ใช้เทคโนโลยี โดยปฏิบัติงานเกิดทักษะ คุณธรรม และสติปัญญา สามารถจัดการเชิงธุรกิจ เชิงอุตสาหกรรม และเชิงเทคโนโลยี ที่นำไปประกอบอาชีพได้อย่างจริงจัง ทั้งยังเป็นหลักสูตรที่มุ่งให้การอาชีวศึกษารอบ วงจร นำไปปฏิบัติได้อย่างจริงจัง ตามความหลากหลายของเนื้อหาวิชาชีพ ตามระยะเวลาฝึก ตามวุฒิภาวะ และตามสภาพท้องถิ่นที่แตกต่างกันและให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างงานและพัฒนางานได้ เสนอ

วิชาต่างๆ ที่อยู่ในหมวดวิชาพื้นฐาน เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ สังคม พลานามัย เป็นต้น เป็นพื้นฐานของคนที่จะใช้ชีวิตในสังคมที่จะต้องเรียนรู้ เป็นความรู้ประกอบกับความรู้ ด้านวิชาชีพที่จะทำให้คนเราสร้างจักษ์วิธีการสื่อสารติดต่อ การคิดเป็น ทำเป็น หาเหตุผลแก้ปัญหา รู้จักรักษา สุขภาพร่างกายให้แข็งแรง รู้จักบุคคลและการปฏิบัติตนในสังคม แม้ไม่ใช่ผลทางตรงที่จะนำไปสู่การฝึก ทักษะหรือการประกอบอาชีพ โดยตรง แต่ที่ทำให้คนเราอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ปัญหาที่พบคือนักเรียน สอบตกวิชาพื้นฐานกันมาก โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ วิชานี้ๆ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่เน้นในเรื่องการออกไปประกอบอาชีพจึงคุ้งไม่สัมฤทธิ์ผล ถ้ามีการ ปรับวิชาพื้นฐานบ้างอาจจะทำให้มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากขึ้น และจะทำให้การ เรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการ

นอกจากนี้หลักสูตรอาชีวศึกษายังมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม และจริยธรรม มีสุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดทั้งมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเข้าใจ

ปัญหาเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศไทยและของโลกปัจจุบัน สำนึกในความเป็นไทย ดำรงความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และการปกคล้องระบบประชาธิปไตย

จากที่ได้กล่าวมานี้ทำให้เกิดโครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2533 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 พ.ศ.2533) แบ่งเป็น 3 หมวดวิชาได้แก่ หมวดวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือก ในส่วนของหมวดวิชาพาณิชยกรรมที่ผู้วิจัยรับผิดชอบนี้ประกอบด้วยสาขาวิชาพาณิชยการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการประชารัฐและสาขาวิชาธุรกิจหนังสือพิมพ์และสื่อพิมพ์

นอกจากนี้สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย TDRI (อ้างถึงในสุมาลี ปิตยานันท์ : 2545, น.98-99) ได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาด้านการศึกษาสายอาชีพว่า การจัดการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษามีความซ้ำซ้อน นักเรียนมีคะแนนต่ำตลอดมา สถาบันการศึกษาที่อยู่สังกัดเดียวกัน ไม่มีทิศทางการผลิตนักเรียนที่แน่นอน ทำให้การจัดสรรทรัพยากรที่จำกัดเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ผุ่งเน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพ งบประมาณไม่เอื้ออำนวยให้บริการสาขาอาชีพอายุร่วมกับคุณภาพ การประกันคุณภาพในทุกระดับยังหย่อนยาน อยู่มากในทางปฏิบัติ รวมทั้งขาดองค์กรกลางที่เข้ามาดูแลและปฏิรูป ความซ้ำซ้อนของการผลิตบุคลากรสายอาชีพทั้งหลักสูตรระยะสั้นและระยะยาว การฝึกอาชีพหรือพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อสนับสนุนการประกอบอาชีพ ในตลาดแรงงานตามสภาพเศรษฐกิจอย่างแท้จริงของประเทศไทยยังมีปัญหาที่สำคัญคือ หน่วยงานของรัฐ และองค์กรเอกชนที่ไม่แสวงกำไรมักจัดฝึกอาชีพอายุร่วมกันอย่างไร เป้าหมายว่าจะเน้นปริมาณหรือคุณภาพ

2.2.2 เอกสารด้านตลาดแรงงานไทยในเอเชีย

ศรีภูมิ บุนนาคและสาวก ชัยนุสิก (2528 : น.89, น.122) กล่าวถึงปัญหาแรงงานไทยที่เดินทางไปทำงานในประเทศสิงคโปร์ว่า มีความรู้สึกวิตกกังวลก่อนเดินทางไปทำงานในสิงคโปร์ด้านกลัวลำบากด้านภาษาในการสื่อสาร เนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพี่พันธุ์และภาษาอิสระที่เรียกว่า “พหุสังคม (Plural Society)” รัฐบาลสิงคโปร์จึงกำหนดให้ ภาษามาเลย์ ภาษาจีน ภาษาทมิฬ และภาษาอังกฤษ เป็นภาษาทางราชการ (Official language) การสื่อสารหรือการดำเนินธุรกิจประจำวันตามปกติ ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น การคัดเลือกคนงานไปทำงานในประเทศสิงคโปร์พิจารณาความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของคนงานในการติดต่อสื่อสารทำงานเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งด้วย

สุมาลี ปิตยานันท์ กล่าวถึงสัดส่วนของกำลังแรงงานจำแนกตามระดับการศึกษา ในหนังสือตลาดแรงงานไทยกับนโยบาย (2545 : หน้า 124) สรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ร้อยละของกำลังแรงงาน จำแนกตามระดับการศึกษาปี พ.ศ. 2524-2542

ระดับการศึกษา	2524	2529	2531	2533	2538	2539	2540	2541	2542
ประถมและต่ำกว่า	88.0	85.1	83.9	83.0	77.9	76.7	75.0	70.8	69.4
มัธยมต้น	4.0	5.2	5.9	6.4	8.9	10.0	10.2	12.1	12.2
มัธยมปลาย	0.9	1.6	2.2	2.5	3.3	3.1	3.7	4.4	5.1
อาชีวศึกษา	1.5	2.3	2.7	2.8	2.8	2.8	2.9	3.2	3.0
เทคนิค	0.4	1.1	1.5	1.3	2.0	1.9	2.1	2.6	2.9
มหาวิทยาลัย	.0.9	1.6	1.9	4.1	3.1	3.6	4.1	4.7	5.3
ฝึกหัดครู					1.9	1.8	1.9	2.1	2.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

จากตารางข้างต้นจะพบว่าแรงงานระดับอาชีวศึกษาในต่างแดนมีมากเป็นอันดับ 3 รองจากแรงงานระดับประถมและต่ำกว่า และระดับมัธยมต้นตามลำดับ

นอกจากนี้สุภารต์ จันทวนิช (2544 : น.viii) ยังกล่าวว่าการที่ประเทศไทยเดินทางไปทำงานต่างประเทศนั้นมีทั้งผลดีและผลเสีย ในด้านผลดีมีทั้งผลดีทางเศรษฐกิจและทางสังคม ผลดีทางเศรษฐกิจรัฐบาลสามารถแก้ปัญหาการว่างงานในประเทศได้ ดังจะเห็นได้จากตัวบ่งชี้ในงานวิจัยเรื่องตลาดแรงงานไทยในเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับผลกระทบจากการทางเศรษฐกิจโดยในปลายทศวรรษที่ 90 : รายงานผลสังเคราะห์ (สุภารต์ จันทวนิช : 2544, น.iv-vi) ระบุว่าแรงงานที่ไปทำงานในสิงคโปร์และมาเลเซียส่วนหนึ่งไปทำงานเพื่อหารายได้ในประเทศไทยไม่ได้ นอกจากนี้การไปทำงานต่างประเทศเป็นโอกาสที่จะได้มีรายได้สูง มีเงินส่งกลับและเงินออมก้อนใหญ่มีเงินใช้หนี้สินที่เกิดจากการกู้เพื่อจ่ายค่านิรภัย จัดหางาน และอาจมีเงินทุนประกอบอาชีพสู่ริต ทำธุรกิจขนาดเล็กเป็นของตนเองครอบครัวของคนงานก็มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น มีทรัพย์สิน บ้าน ที่ดินเป็นของตนเอง ส่วนผลดีทางสังคมผลวิจัยพบว่าผู้ที่เคยไปทำงานต่างประเทศมักได้รับการยอมรับมากขึ้น มีบทบาทในกิจกรรมส่วนรวมของชุมชน เช่นเป็นกรรมการ อบต. เป็นกรรมการหมู่บ้าน กรรมการโรงเรียน เป็นต้น และแรงงานหญิงมีความมั่นใจในตัวเองและเป็นตัวของตัวเองสูงขึ้นหลังจากไปทำงานต่างประเทศ

ในด้านผลเสียก็ เช่น กันมีทั้งผลเสียทางเศรษฐกิจและทางสังคม ผลเสียด้านเศรษฐกิจที่สำคัญคือ ต้นทุนการ ได้งานในต่างประเทศสูงมาก ต้องทำงานนานถึง 8 เดือนถึง 1 ปี กว่าจะได้ทุนคืน ยิ่งถ้าลูกหลอกก็ จะมีโอกาสได้ทุนคืนยากมาก นอกจากนี้ แรงงานไทยมักไปทำงานเป็นแรงงานไร้ฝีมือจึงได้ค่าแรงต่ำและถูก กีดกันจากตลาดแรงงาน โดยเฉพาะในสิงคโปร์และญี่ปุ่น ผลเสียทางอ้อมที่พบอีกลักษณะหนึ่งคือแรงงานที่มี คุณภาพดีมักออกไปหางานต่างประเทศเหลือแต่แรงงานคุณภาพรองในประเทศไทย ตลาดแรงงานใน ประเทศจึงมีคุณภาพต่ำกว่า ส่วนผลเสียด้านสังคมที่สำคัญคือค่าใช้จ่ายทางสังคมของการไปต่างประเทศ ได้แก่ การต้องจากครอบครัวไปเป็นเวลานานเกิดความเหงา คิดถึงบ้านในที่สุดอาจทำให้เกิดปัญหา ครอบครัวแตกแยก นอกจากนี้ยังมีผลเสียของการใช้ชีวิตด้วยคุณภาพในต่างแดนซึ่งเสี่ยงต่อภาวะสุขภาพ เสื่อมโทรม ในงานวิจัยดังกล่าวยังเสนอความเห็นว่าประเทศไทยควรสนับสนุนให้ผู้ที่มีความพร้อมด้านฝีมือ และเป็นที่ต้องการของนายจ้าง ได้เดินทางไปทำงานโดยได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลไทยอย่างดีที่สุด (สุกังค์ จันวนิช : 2544, n.viii)

สรุปได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาระดับอาชีวศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาที่พบมาก ที่สุดของผู้จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ป.ว.ช.) คือขาดทักษะทางด้านวิชาชีพ ในขณะที่ผู้จบ การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.ว.ส.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ป.ว.ท.) คุณภาพที่ยังด้อย คือ ความรู้ภาษาต่างประเทศและความสามารถในการเขียนรายงาน นอกจากนี้ผู้ที่จบ การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ควรต้องมีการปรับปรุงความรู้ภาษาต่างประเทศ ทักษะการใช้เครื่อง คอมพิวเตอร์และความซื่อสัตย์ต่อสถานประกอบการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพัฒนาการเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ดำเนินการรวมรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลปัจุบันและแหล่งข้อมูลทุกดิจิทัล และวิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิจัย ดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 สถิติที่ใช้ในการประมาณผลและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนอาชีวศึกษาภาครัฐบาลและภาคเอกชน สังกัดกระทรวงศึกษาจำนวน 37,195 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างและสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรยามานา (Yamana, 1973:727-728)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ความน่าจะเป็นของความผิดพลาดที่ยอมให้เกิด ได้ที่ 0.05

$$n = \frac{37,195}{1 + 37,195 \times (0.05)^2} = 395.77$$

ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395.77 คน ประมาณ 396 ตัวอย่าง

$$n = \frac{37,195}{1 + 37,195 \times (0.05)^2} = 395.77$$

ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 395.77 คน ประมาณ 396 ตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามจำนวน 396 แห่ง ปรากฏว่ามีแบบสอบถามตีกัลบันเนื่องจากโรงเรียนย้ายที่อยู่ใหม่หรือปิดสถาบันไปแล้วหรือไม่ตอบกลับจำนวน 152 แห่ง ดังนั้นเมื่อครบกำหนดการเก็บแบบสอบถามได้รับทั้งสิ้น 244 แห่ง คิดเป็นอัตราผลตอบกลับร้อยละ 61.62

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่สร้างขึ้นใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบบสอบถามนี้มีลักษณะของคำตาม 2 ลักษณะ คือ คำตามปลายปิดและคำตามปลายเปิด คำตามปลายปิดเป็นคำตามที่มีคำตอบให้เลือก และคำตามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอันจะทำให้เกิดประโยชน์ใน การศึกษา แบบสอบถามส่วนใหญ่จะเป็นคำตามปลายปิด แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเพื่อการวิจัยนี้จะแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับความพร้อมด้านเทคโนโลยีเพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของ สถาบันอาชีวศึกษา และ

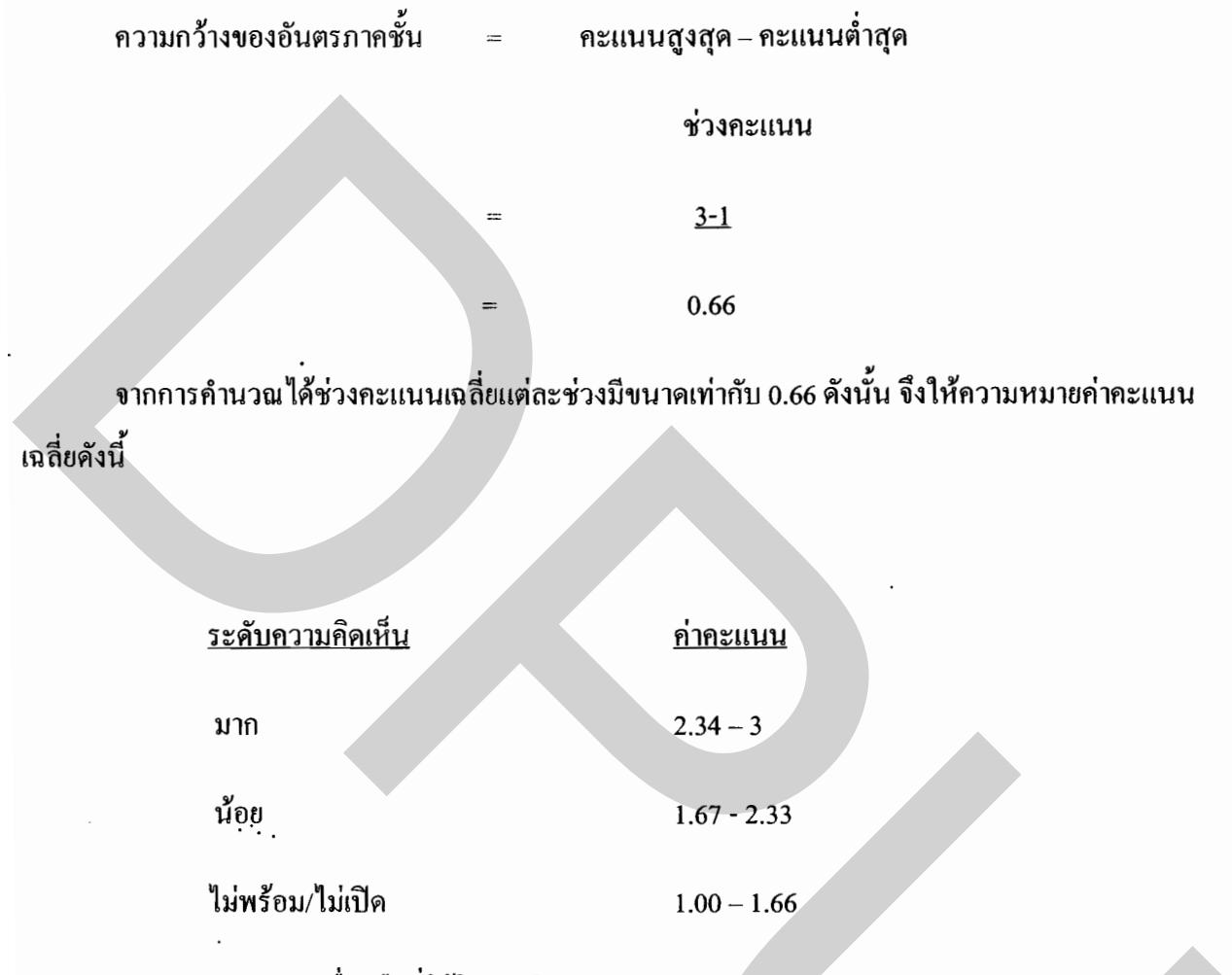
ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

จากนั้นดำเนินการหาระดับของการวัดและการทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

3.2.1 ระดับของการวัด

แบบสอบถามที่ใช้ในส่วนของการวัดความสำคัญในการวิจัย เรื่อง การศึกษาความพร้อมของสถาบัน อาชีวศึกษาไทยด้านพัฒนาระบบเพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้คะแนนคำตามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ (Rating Scale) ตามรูปแบบของไลค์เกิร์ท (Likert's Scale) ที่ตรงกับ ความรู้สึกกับความเป็นจริงมากที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยที่ใช้ในการคำนวณดังนี้ (สุดา สุวรรณากิริมย์ และวิชิต ยูรั้น,
,2548:181)

3.2.2 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยไปทดสอบหาความเที่ยงตรงและหาความเชื่อมั่นตามลำดับ ดังนี้

- นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบ
- ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำแบบสอบถามฉบับที่แก้ไข ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยจำนวน 400 ชุด
- นำแบบสอบถามที่ได้มาจัดพิมพ์เพื่อกีบรวมรวมข้อมูลในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.3.1.1 ข้อมูลปฐนภูมิ (Primary Data)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายโดยตรง โดยใช้แบบสอบถาม(Questionnaires) จากเอกสารที่สร้างขึ้น เพื่อกำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบทดสอบจะได้มีความชัดเจนตามความนุ่งหมายของการวิจัยมากยิ่งขึ้น

3.3.1.2 ข้อมูลทุคัญ (Secondary Data)

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษารายละเอียดของเนื้อหาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการเตรียมความพร้อมของสถานบันอาชีวศึกษาด้านพาณิชยการเพื่อรับรองการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเป็นข้อมูลประกอบการศึกษาวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎีและข้อมูลอ้างอิงต่างๆ เพื่อกำหนดโครงร่างแบบสอบถาม ตามประเด็นของวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

3.3.2 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่สร้างขึ้นไปใช้ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยจำนวน 396 แห่ง

3.3.3 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยส่งทางไปรษณีย์

3.4 สถิติที่ใช้ในการประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ได้แก่

3.4.1.1 ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้ในการพรรณนาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

3.4.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้ในการพรรณนาข้อมูล

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยการศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพัฒนาการเพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 244 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 4.2 วิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของไทยด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและการพัฒนากำลังคน เพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของสถาบันอาชีวศึกษา

ตอนที่ 4.3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 244 ชุด ในงานวิจัยนี้ จำแนกตามสถานภาพของสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษาที่สังกัดรัฐบาล และที่สังกัดเอกชน โดยแบ่งเป็นหัวข้อต่างๆ ได้แก่

1 ระยะเวลาในการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา

2 จำนวนนักเรียน / นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2553 และที่คาดว่าจะสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2554

3 จำนวนร้อยละของประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของแต่ละสถาบันเลือกเรียนมากที่สุด ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2554

4 จำนวนร้อยละของประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของแต่ละสถาบันเลือกเรียนรองลงมา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2554

ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

4.1.1 ระยะเวลาในการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา

สถาบันอาชีวศึกษาทั้งที่สังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชนเรียงลำดับตามระยะเวลาในการก่อตั้งจากนานมากที่สุดถึงนานน้อยที่สุดปรากฏดังนี้

ตารางที่ 2 ลำดับระยะเวลาในการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา

ระยะเวลา/ปี	จำนวน/แห่ง	ร้อยละ
มากกว่า 60 ปี	31	12.7
ระหว่าง 56-60 ปี	5	2.0
ระหว่าง 51-55 ปี	5	2.0
ระหว่าง 46-50 ปี	6	2.5
ระหว่าง 41-45 ปี	10	4.1
ระหว่าง 36-40 ปี	17	7.0
ระหว่าง 31-35 ปี	24	9.8
ระหว่าง 26-30 ปี	36	14.8
ระหว่าง 21-25 ปี	3	1.2
ระหว่าง 16-20 ปี	21	8.6
ระหว่าง 11-15 ปี	60	24.6
ระหว่าง 6-10 ปี	21	8.6
น้อยกว่า 6 ปี	5	2.0
รวม	244	100

จากตารางที่ 1 ข้างต้นสามารถลำดับจำนวนของสถาบันอาชีวศึกษาตามระยะเวลาในการก่อตั้ง ดังนี้

ตารางที่ 3 ลำดับจำนวนของสถาบันอาชีวศึกษาตามระยะเวลาในการก่อตั้งสถาบันอาชีวศึกษา

ระยะเวลา/ปี	จำนวน/แห่ง	ร้อยละ
ระหว่าง 11-15 ปี	60	24.6
ระหว่าง 26-30 ปี	36	14.8
มากกว่า 60 ปี	31	12.7
ระหว่าง 31-35 ปี	24	9.8
ระหว่าง 16-20 ปี	21	8.6
ระหว่าง 6-10 ปี	21	8.6
ระหว่าง 36-40 ปี	17	7.0
ระหว่าง 41-45 ปี	10	4.1
ระหว่าง 46-50 ปี	6	2.5
ระหว่าง 51-55 ปี	5	2.0
ระหว่าง 56-60 ปี	5	2.0
น้อยกว่า 6 ปี	5	2.0
ระหว่าง 21-25 ปี	3	1.2
รวม	244	100

จากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ข้างต้นพบว่าสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล และสังกัดเอกชนจำนวน 244 แห่งในงานวิจัยนี้ที่เปิดดำเนินการสอนช่วงเวลา 11-15 ปี จำนวนมากที่สุดคือ 60 แห่งคิดเป็นร้อยละ 24.6 สถาบันอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการสอนอันดับรองลงมาคือ สถาบันที่เปิดดำเนินการสอนช่วงเวลา 26-30 ปี จำนวน 36 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.8 ส่วนสถาบันอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการเรียนการสอนนานาที่สุดคือ 60 ปี มีจำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.7 สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชนที่เปิดดำเนินการเรียนการสอนในช่วงระหว่าง 21-25 ปี มีน้อยที่สุด คือจำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.2 ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตดังนี้

นับแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันคือปี พ.ศ.2554 สถาบันการศึกษาอาชีวศึกษาเปิดดำเนินการเรียนการสอนมากที่สุดจำนวนถึง 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.6

สถาบันการศึกษาอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการเรียนการสอนนานาที่สุดระหว่าง 50-60 ปี คือช่วงระหว่าง พ.ศ. 2495-2554 คงมีอยู่เพียง 10 แห่ง แบ่งเป็นระหว่าง 51-55 ปี จำนวน 5 แห่ง ระหว่าง 56-60 ปี จำนวน 5 แห่ง ซึ่งมีอยู่จำนวนเท่ากับสถาบันอาชีวศึกษาที่เพิ่งเปิดดำเนินการมาห้อยกว่า 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 2 เท่ากัน อย่างไรก็ตามสถาบันอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการเรียนการสอนนานาที่สุดคือมากกว่า 60 ปี นับแต่ ประมาณปี พ.ศ. 2494 จนถึงปีปัจจุบัน คือ พ.ศ. 2554 ยังมีอยู่ถึง 31 แห่ง สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนไทยยังนิยมศึกษาสายอาชีวศึกษามากย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสถาบันอาชีวศึกษาที่ได้รับการยอมรับในสังคมไทย เช่น สถาบันอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการเรียนการสอนนานาที่สุดคือมากกว่า 60 ปี เป็นต้น

4.1.2 จำนวนนักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552-2553 และคาดว่าจะสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2554

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนนักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2552-2554

จำนวนนักเรียนปี 52 ที่สำเร็จการศึกษา		จำนวนนักเรียนปี 53 ที่สำเร็จการศึกษา		จำนวนนักเรียนปี 54 ที่คาดว่าสำเร็จการศึกษา	
x	s.d	x	s.d	x	s.d
530	512	535	534	601	651

รายการ	รวม/แห่ง	ห้อย	มาก	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน
จำนวนนักเรียนปี 54 ที่คาดว่าจะสำเร็จ	244	6.00	4,000	601	651
จำนวนนักเรียนปี 53 ที่สำเร็จการศึกษา	244	6.00	3,067	535	534
จำนวนนักเรียนปี 52 ที่สำเร็จการศึกษา	244	6.00	2,823	530	512

ตารางข้อมูลที่ศึกษาวิเคราะห์จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ข้างต้นพบว่าจำนวนนักเรียนที่คาดว่าจะสำเร็จในปี 2554 มีจำนวน 4,000 คน จำนวนนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในปี 2553 มีจำนวน 3,067 คน จำนวนนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในปี 2552 มีจำนวน 2,823 คน จะเห็นว่า นักศึกษา/นักเรียน มีแนวโน้มสำเร็จการศึกษามากขึ้น โดยเฉลี่ยปีการศึกษาละ ประมาณ 589 คน

4.1.3 สาขาวิชา ที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเลือกเรียนในปีการศึกษา 2552-2554

ตารางที่ 5 แสดงสาขาวิชา ที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเลือกเรียนในปีการศึกษา 2552-2554

สาขาวิชา	2552		2553		2554	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พาณิชยการ	158	64.8	166	68	166	67
อุตสาหกรรม	80	32.8	74	30.32	73	30
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2	.8	2	.8	3	12
เทคโนโลยีสารสนเทศ	2	.8	1	.4	1	.4
ศิลปกรรม	1	.4	1	.4	1	.4
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	1	.4	-	-	-	-
รวม	244	100	244	99.92	244	100.8

ตารางแสดงผลการเลือกสาขาวิชาเรียนจากมากรูปแบบที่สุดถึงน้อยที่สุด ใน 3 ปีการศึกษา คือ ปีการศึกษา 2554 ปีการศึกษา 2553 และปีการศึกษา 2552 พ布ว่า นักเรียน/นักศึกษาทุกสถาบันอาชีวศึกษาเลือกเรียนสาขาวิชา พาณิชยการมากที่สุด และเลือกเรียนสาขาวิชาอุตสาหกรรมรองลงมา ส่วนสาขาวิชาอื่นๆ ที่เลือกเรียนมี หลากหลาย แต่จำนวนที่เลือกเรียนไม่มากนักดังปรากฏในตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่าสาขาวิชาพาณิชยการ และสาขาวิชาอุตสาหกรรมเป็นสาขาวิชาที่ได้รับความนิยมมากที่สุดและรองลงมาซึ่งสะท้อนว่า จำกัดเนื่องจาก เป็นสาขาวิชาที่มีงานรองรับมากที่สุดและรองลงมา

ตอนที่ 4.2 วิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน

4.2.1 การวิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลเพื่อรับรองการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประกอบด้วยตารางดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาล

รายการ	พร้อม/แห้ง		ไม่พร้อม	รวม	\bar{x}
	มาก	น้อย			
หลักสูตร ปวช.					
1.อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	65	49	0	114	1.43
2.อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	58	56	0	114	1.49
3.ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	59	53	2	114	1.5
หลักสูตร ปวส.					
1.อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	57	55	2	114	1.52
2.อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	50	62	2	114	1.58
3.ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	45	65	4	114	1.64
ความพร้อมของนักเรียนอาชีวะที่สถาบันอาชีวศึกษามีดีอยู่ในระดับ					
1.การเคลื่อนข่ายเพื่อสุดยอดงาน	34	71	9	114	1.78
2.การดำเนินการให้บริการในตลาดประชาชนอาชีวะ	35	71	8	114	1.76
3.การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง	7	96	11	114	2.04
4.การศั�หคหภาพความรู้จากอินเทอร์เน็ต	80	33	1	114	1.31
ความพร้อมของครุ/อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษาที่ทำน้ำสังกัด					
1.ด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ	16	91	7	114	1.92
2.ด้านการใช้ไอโอซีที	88	26	-	114	1.23
3.ด้านการแลกเปลี่ยนครุ/อาจารย์ ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่มอาชีวะ	24	74	16	114	1.93
ความพร้อมในการขยายหลักสูตรอาชีวะเชิงศึกษาในอินเทอร์เน็ตให้แก่ นักเรียน/นักศึกษาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น	35	63	16	114	1.83
ความพร้อมในการขยายหลักสูตรอาชีวะเชิงศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา	27	74	13	114	1.88
ความพร้อมด้านการกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะ สนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิตนักเรียน เพื่อรองรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาชีวะ	53	55	6	114	1.59
ความพร้อมด้านการกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะ สนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิตนักเรียน เพื่อรองรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาชีวะ	48	61	5	114	1.62
ความพร้อมเพื่อพัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต ให้เป็นห้องเรียน 适เล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อม โภคการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลายใน สถาบันอาชีวศึกษา	33	70	11	114	1.81
ความพร้อมการยกระดับจากการผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใด ด้านหนึ่งอย่างจริงจังของสถาบันอาชีวศึกษา	31	75	8	114	1.80
รวม	845	1200	121	114	1.67

จากตารางข้างต้นมีข้อন่าสังเกตเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลเพื่อรับการเป็นประธานมุ่งสู่กิจอาชีวินค์ จำนวนสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีด้านความพร้อมมากนักกว่าด้านมีความพร้อมน้อยเพียง 2 ด้าน ส่วนด้านที่มีความพร้อมน้อยมีจำนวนมากกว่าด้านที่มีความพร้อมมากถึง 9 ด้านและด้านที่มีความไม่พร้อมมีดังนี้

ด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลจำนวน 114 แห่ง มีความพร้อมมากมีเพียง 2 ด้าน ได้แก่

1. ความพร้อมด้านการคืนค่าวาหากความรู้จากอินเทอร์เน็ต จำนวน 80 แห่ง
2. ความพร้อมด้านการใช้ไอซีที จำนวน 88 แห่ง

ส่วนด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีความพร้อมน้อยมีถึง 11 ด้าน ได้แก่

1. การเคลื่อนย้ายเข้าสู่ตลาดแรงงาน จำนวน 71 แห่ง

2. การค้าและการให้บริการในตลาดภาคประชาชนอาชีวินค์ จำนวน 71 แห่ง

3. การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง จำนวน 96 แห่ง

4. ด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 91 แห่ง

5. ด้านการแลกเปลี่ยนครุ/อาจารย์ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่มอาชีวินค์ จำนวน 74 แห่ง

6. การขยายหลักสูตรอาชีวินค์ในอินเทอร์เน็ตให้แก่นักศึกษา จำนวน 63 แห่ง

7. ด้านการขยายหลักสูตรอาชีวินค์ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 74 แห่ง

8. ด้านการกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 55 แห่ง

9. ด้านการกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 61 แห่ง

10. ด้านการพัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต ให้เป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียน การสอนได้อย่างหลากหลาย จำนวน 70 แห่ง

11. ด้านการยกระดับการผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใดด้านหนึ่งอย่างจริงจัง จำนวน 75 แห่ง

อย่างไรก็ตามด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีความพร้อมน้อยทั้ง 11 ด้าน ข้างต้นก็มีสถาบันอาชีวศึกษานำงแห่งตอบแบบสอบถามว่าข้างไม่พร้อมเข่นกัน ตัวเลขที่นำเสนอมาก็คือความพร้อมของครุ/อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลด้านการใช้ไอซีทีไม่ปรากฏคำตอบว่าไม่พร้อมเลย

ตารางที่ 7 แสดงการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกสารนี้

รายการ	พร้อม/แห้ง		ไม่พร้อม	รวม	\bar{x}
	มาก	น้อย			
หลักสูตร ปวช.					
1.อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	97	32	1	130	1.26
2.อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	91	38	1	130	1.31
3.ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	89	39	2	130	1.33
หลักสูตร ปวส.					
1.อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	97	32	1	130	1.42
2.อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	90	38	2	130	1.32
3.ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	87	41	2	130	1.35
ความพร้อมของนักเรียนอาชีวที่สถาบันอาชีวศึกษาผลิตอยู่ในระดับ					
1.การเคลื่อนย้ายเข้าสู่คลาสแรงงาน	41	78	11	130	1.77
2.การค้าและการให้บริการในตลาดประชาคมอาชีว	39	80	11	130	1.78
3.การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกองกลาง	25	102	3	130	1.83
4.การค้นคว้าหาความรู้จากอินเทอร์เน็ต	106	23	1	130	1.19
ความพร้อมของครุ/อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด					
1.ด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ	35	93	2	130	1.75
2.ด้านการใช้ไอซีที	107	23	-	130	1.77
3.ด้านการแลกเปลี่ยนครุ/อาจารย์ ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่มอาชีว	23	79	28	130	2.04
ความพร้อมในการขยายหลักสูตรอาชีวศึกษาในอินเทอร์เน็ตให้แก่นักเรียน/นักศึกษาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น	52	65	13	130	1.70
ความพร้อมในการขยายหลักสูตรอาชีวศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา	45	69	16	130	1.78
ความพร้อมด้านการกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิตนักเรียนเพื่อร่วมรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาชีว	44	74	12	130	1.75
ความพร้อมด้านการกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิตนักเรียนเพื่อร่วมรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาชีว	40	78	12	130	1.78
ความพร้อมเพื่อพัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต ให้เป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลายในสถาบันอาชีวศึกษา	53	65	12	130	1.68
ความพร้อมการยกระดับจากการผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใด ด้านหนึ่งอย่างจริงจังของสถาบันอาชีวศึกษา	48	75	7	130	1.68
รวม	1108	984	118	130	1.60

จากตารางข้างต้นมีข้อน่าสังเกตเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนเพื่อรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคือ จำนวนสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนมีด้านความพร้อมมากเพียง 2 ด้าน ส่วนด้านที่มีความพร้อมน้อยมีถึง 11 ด้านและด้านไม่พร้อม ดังนี้

ด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนจำนวน 130 แห่ง มีความพร้อมมากนีเพียง 2 ด้าน ได้แก่

1. ความพร้อมด้านการค้นคว้าหาความรู้จากอินเทอร์เน็ต จำนวน 106 แห่ง

2. ความพร้อมด้านการใช้อิซีที จำนวน 107 แห่ง

ส่วนด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลมีความพร้อมน้อยมีถึง 11 ด้าน ได้แก่

1. การเคลื่อนย้ายเข้าสู่ตัวอาคารแรงงาน จำนวน 78 แห่ง

2. การค้าและการให้บริการในตลาดประชาคมอาเซียน จำนวน 80 แห่ง

3. การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง จำนวน 102 แห่ง

4. ด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 93 แห่ง

5. ด้านการ adaptingเปลี่ยนครู/อาจารย์ ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่มอาเซียน จำนวน 79 แห่ง

6. การขยายหลักสูตรอาเซียนศึกษาในอินเทอร์เน็ตให้แก่นักศึกษา จำนวน 65 แห่ง

7. ด้านการขยายหลักสูตรอาเซียนศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 69 แห่ง

8. ด้านการกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 74 แห่ง

9. ด้านการกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 78 แห่ง

10. ด้านการพัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคตให้เป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย จำนวน 65 แห่ง

11. ด้านการยกระดับการผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใดด้านหนึ่งอย่างจริงจัง จำนวน 75 แห่ง

อย่างไรก็ตามด้านที่สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนมีความพร้อมน้อยทั้ง 11 ด้าน ข้างต้นก็มีสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนบางแห่งตอบแบบสอบถามว่ายังไม่พร้อมเช่นกันด้วยที่น่าสนใจที่สุดคือความพร้อมของครู/อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนด้านการใช้อิซีทีไม่ปรากฏคำตอบว่าไม่พร้อมเลย

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถแยกให้เห็นถึงค่าเฉลี่ยของความแตกต่างด้านความพร้อมในการรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนระหว่างสถาบันการศึกษาสังกัดรัฐบาลกับสถาบันการศึกษาสังกัดเอกชน ดังนี้

1. ความพร้อมในการรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของสถาบันการศึกษาของรัฐบาลมากกว่าสถาบันการศึกษาของเอกชน มีดังนี้

ตั้งกัดรัฐบาล : ตั้งกัดเอกชน

1) อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	1.43 : 1.26
2) อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	1.49 : 1.31
3) ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	1.50 : 1.33
4) อุปกรณ์ครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียน	1.52 : 1.42
5) อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน	1.58 : 1.32
6) ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐาน	1.64 : 1.35
7) การเคลื่อนย้ายเข้าสู่ตัวอาคารแรงงาน	1.78 : 1.77
8) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง	2.04 : 1.83
9) การค้นคว้าหาความรู้จากอินเทอร์เน็ต	1.31 : 1.19
10) การสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ	1.92 : 1.75
11) การขยายหลักสูตรอาเซียนศึกษาในอินเทอร์เน็ตให้แก่นักเรียน /นักศึกษาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น	1.83 : 1.70
12) การขยายหลักสูตรอาเซียนศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา	1.88 : 1.78
13) พัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต ให้เป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถ เชื่อมโยงการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลายในสถาบันอาชีวศึกษา	1.80 : 1.68
14) การผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านใดด้านหนึ่งอย่างจริงจังของ สถาบันอาชีวศึกษา	1.80 : 1.68

2. ความพร้อมในการรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของสถาบันการศึกษาของเอกชนมากกว่าสถาบันการศึกษาของรัฐบาล มีดังนี้

1) การค้าและการให้บริการในตลาดประชาคมอาเซียน	1.78 : 1.76
2) การใช้อิเล็กทรอนิกส์	1.77 : 1.23
3) การแลกเปลี่ยนครุ/อาจารย์ ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่มอาเซียน	2.04 : 1.93
4) การกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิตนักเรียนเพื่อรองรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาเซียน	1.75 : 1.59
5) การกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งสังกัดรัฐและสังกัดเอกชนผลิตนักเรียนเพื่อรองรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มอาเซียน	1.78 : 1.62
รวมค่าเฉลี่ยทั้งของสถาบันการศึกษารัฐบาลกับสถาบันการศึกษาเอกชน	1.67 : 1.60

4.3 ข้อสรุปที่ได้จากการแสดงความคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้งจากสถาบันภาครัฐและภาคเอกชน ได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในแบบสอบถามปลายเปิด จำแนกประเภท ได้เป็นด้านหลักสูตร ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน และด้านบุคลากร ดังนี้

4.3.1 ด้านหลักสูตร

กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอาชีวศึกษาทั่วประเทศแสดงความเห็นด้านหลักสูตรอย่างหลากหลาย ได้แก่

- 1) ส่วนที่ควรปรับปรุง ได้แก่
 - หลักสูตรอาชีวศึกษาที่มีประสิทธิภาพออกสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้
 - หลักสูตรแยกวิชาทฤษฎีและวิชาภาคปฏิบัติ และยุบรวมรายวิชาที่ซ้ำซ้อน
 - วิชาโครงงานที่เน้นะสมกับวุฒิภาวะของนักศึกษา
 - ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ควรปรับหลักสูตรให้มีมาตรฐานเท่าเทียมกัน

2) ส่วนที่ควรจัดทำ ได้แก่

- ผลงานนวัตกรรมอาชีวศึกษาที่สามารถแสดงในระดับชาติและระดับนานาชาติ
- หลักสูตรอาชีวศึกษาที่สามารถยกระดับสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมั่นใจ
- หลักสูตรที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในเขตภูมิภาคอาเซียน เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานฝีมือของไทยในอนาคตอันใกล้
- ทางสำนักงานอาชีวศึกษา ความมั่น นโยบายและหลักสูตรที่ชัดเจนในการรับมือ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
- หน่วยงานด้านสังกัดควรสร้างความเข้าใจ ส่งเสริม สนับสนุนสถานศึกษาในการเตรียมความพร้อมด้านหลักสูตร
- หลักสูตร “อาเซียนศึกษา” ให้กับสถานศึกษาทุกระดับเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

3) ส่วนที่ไม่ควรจัดทำ

- กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีผลกระทบกับเวลาสอนของครูหรือเวลาเรียน
- วิชาโครงงานยังไม่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักศึกษา

4.3.2 ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน

กลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอาชีวศึกษาทั่วประเทศแสดงความเห็นและข้อเสนอแนะด้านอุปกรณ์การเรียน การสอน อย่างหลากหลาย จำแนกเป็นด้านครุภัณฑ์ ด้านอุปกรณ์ สื่อ โสต ด้านห้องเรียน-ห้องปฏิบัติการ ได้แก่

1) ด้านครุภัณฑ์

กลุ่มตัวอย่างได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านครุภัณฑ์ ดังนี้

- อุปกรณ์ครุภัณฑ์ไม่เพียงพอ บางรายวิชาไม่มีเลย
- รัฐควรสนับสนุนด้านเครื่องมือ อุปกรณ์
- ครุภัณฑ์ประกอบการเรียนการสอนที่ทันสมัยและจำนวนเพียงพอเหมาะสมกับบริบท
- การปรับปรุงหรือเพิ่มครุภัณฑ์สนับสนุนการเรียนทางอาชีวศึกษาอย่างมีมาตรฐาน
- ทางสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ควรสนับสนุนวัสดุ ครุภัณฑ์ เพื่อให้สถานศึกษาพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

2) ด้านอุปกรณ์ สื่อโสต กลุ่มตัวอย่างได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์ สื่อโสต ดังนี้

เล็ก

- พัฒนาอุปกรณ์ สื่อโสตฯให้มีประสิทธิภาพ
- สถาบันอาชีวศึกษาระดับไฮเอนด์ควรซื้อด้านวัสดุอุปกรณ์สถาบันอาชีวศึกษาระดับ

3) ด้านห้องเรียน-ห้องปฏิบัติการ

- ห้องเรียน-ห้องปฏิบัติการควรได้รับงบประมาณพัฒนาให้ทันสมัย

4.3.3 ด้านบุคลากร

กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นด้านบุคลากรอย่างหลากหลาย ดังนี้

1) ด้านจำนวนบุคลากรและอัตรากำลัง

- บุคลากร ไม่เพียงพอ
- ควรพัฒนาบุคลากรสนับสนุนทั้งครูและนักเรียนให้มากขึ้น
- สถานศึกษาขังขาดความพร้อมด้านบุคลากร ควรจัดอัตรากำลังข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นครูอัตราจ้าง ทำให้การเรียนการสอนขาดประสิทธิภาพ

2) ด้านความรู้ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น

ก. ด้านครู-อาจารย์

- ปัญหาด้านบุคลากร ในด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
- ครูที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษมีน้อย
- พัฒนาเครือข่ายในการยกระดับความเป็นมืออาชีพของครูอาชีวศึกษา

- การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของอาชีวศึกษาต้องเริ่มพัฒนาครุและบุคลากรทางการ

ศึกษาด้านภาษา

- การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ควรยกระดับครุผู้สอน

ข. ด้านนักเรียน นักศึกษา

- จัดการทดสอบความรู้ด้านภาษาอังกฤษให้ได้มาตรฐาน เรียนได้อ่านได้ พูดได้

- พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษ นักเรียน นักศึกษา อาชีวศึกษาค่อนข้างอ่อน ต้องการให้รัฐมีส่วนร่วมในการพัฒนาบุคลากรด้านภาษา

- ด้านภาษาเป็นข้อกพร่องในการศึกษา นักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ในเกณฑ์ไม่เป็นที่พึงพอใจ เพราะพื้นฐานความรู้ไม่ดี

- ผู้เรียนทางด้านสายอาชีพส่วนใหญ่มีข้อด้อยเรื่องทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น การจะแนะนำบ้านอาชีวศึกษาด้านพาณิชยการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำเป็นอย่างยิ่งในการให้ความสำคัญการเพิ่มทักษะการใช้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน โดยสามารถอ่าน เรียน พูด สื่อสารกับบุคคลในอาเซียน และภูมิภาคอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) ด้านความรู้เทคโนโลยี

- ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการด้านเทคโนโลยี

4) ด้านความมั่นคงในสายงาน

- การผลิตนักเรียน-นักศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีคุณภาพต้องอาศัยผู้สอนที่มีความพร้อม ดังนั้นต้องให้บุคลากรทางการศึกษามีความพร้อมในการสร้างแรงงานที่มีคุณภาพ โดยให้ความมั่นคงแก่บุคลากรผู้สอนก่อนเป็นอันดับแรก

- การดำเนินงานเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจึงมีโอกาสเป็นไปได้ น้อย ถ้าสภาพยังเป็นอย่างทุกวันนี้ โดยเฉพาะเรื่องบุคลากรทางการศึกษาที่ยังเป็นครุจั่งสอน ความมั่นคงทางอาชีพยังไม่มี (ครุไม่มีอัตราที่จะบรรจุแต่งตั้ง)

5) ด้านความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

- ครุบัจ្រากความสนใจเรื่องประชามศรษฎกิจอาเซียน ควรจัดประชุมให้ทุกส่วนได้มีความรู้ ความเข้าใจ และทราบถึงความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลง

- หน่วยงานควรพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมบนพื้นฐานของการวิจัย
- หน่วยงานควรพัฒนาอุปกรณ์การฝึกอบรมและสื่อบันพื้นฐานของการวิจัย
- หน่วยงานควรจัดการฝึกอบรมอย่างมีคุณภาพสำหรับครุและบุคลากรอาชีวศึกษา
- หน่วยงานควรเตรียมความพร้อมด้านบุคลากร ครุ อาจารย์ ก่อนจะได้นำไปพัฒนา

นักเรียน นักศึกษาได้

- หน่วยงานควรจัดการฝึกอบรมบุคลากรของสถานศึกษาเพื่อถ่ายทอดสู่นักเรียน

นักศึกษา ตลอดจนการขับเคลื่อนประชาสัมพันธ์รอบบริเวณโรงเรียน

- บุคลากรยังไม่ทราบหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ไม่ทราบถึงคุณสมบัติ ทักษะ ของ

นักศึกษาที่อาเซียนต้องการ

- หน่วยงานควรจัดอบรมเตรียมความพร้อมและสร้างความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่สำหรับสถานศึกษา เพื่อก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

7) ด้านผู้บริหาร แบ่งเป็น

ก. ผู้บริหาร โรงเรียน

- ผู้บริหารสถานศึกษายังขาดความเข้าใจในการบริหารจัดการอาชีวศึกษา มักนิ่งเฉย การใช้จ่ายงบประมาณไปในด้านการพัฒนาอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ ไม่พัฒนาด้านเทคโนโลยีให้ทันสมัย เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานอาเซียน

- ผู้บริหารควรหาข้อสรุปจากการประชุมสู่การปฏิบัติอย่างเข้มแข็งในรูปของนโยบายและการจัดสรรงประمامและให้มีการติดตามความพร้อมในการทำงานอย่างต่อเนื่อง

- ในระบบประเภทอาชีวศึกษาไม่ได้รับการสนับสนุนในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเป็นประชามศรัทธาเชิงนโยบาย โดยเฉพาะต้นสังกัดของอาชีวศึกษาเอกชนไม่มีความพร้อมและขาดการนิเทศอย่างมากที่สุด

๔. ผู้บริหารประเภท

- ผู้บริหารประเภทครมมีการประชุมวางแผนร่วมกันของทุกหน่วยงาน

- ผู้บริหารประเภทครรภำหนดกรอบในการพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจนขึ้น

- ผู้บริหารประเภทต้องเตรียมพร้อมและให้การสนับสนุนสถาบันอาชีวศึกษาให้มากกว่านี้

- ผู้บริหารประเภทครรภำหนดต้องมีการจัดตั้งเครือข่ายหรือจัดตั้งคณะกรรมการด้านอาชีวศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจังหวัด

- ผู้บริหารประเภทครรภำหนดแผนในระยะยาว เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ทัน ปี 2558 และสถานศึกษาเอกชนที่มีความพร้อมควรเปิดโอกาสให้สามารถเป็นโรงเรียนนำร่อง

- ผู้บริหารประเภทและสถานศึกษายังต้องเตรียมความพร้อมให้สอดคล้องกับโดยเฉพาะในด้านนโยบายที่ชัดเจน หลักสูตรที่ดีนั้นสังกัด ปรับปรุงให้สอดคล้องกับการรองรับประชามติเชิงนโยบายที่สำคัญที่สุด

- ความพร้อมในการจัดตั้งสถาบันการอาชีวศึกษายังไม่ผ่านการเห็นชอบจากผู้บริหารประเภทดับสูง ทำให้สถานศึกษาที่เตรียมการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาเพื่อรับรองรับการเข้าสู่การเปิดเสรีค้านต่างๆ สู่อาเซียนจะลอดตัว

- ผู้บริหารประเภทครรภำหนดจัดการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเป็นเขตพื้นที่ (area based) เพื่อให้มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการมากขึ้น เป็นการตอบสนองความต้องการได้อย่างรวดเร็ว

- การขยายการศึกษาด้านอาชีวศึกษาถือเป็นประโยชน์ เพราะเป็นการขยายโอกาสต่างจังหวัดในระบบอาชีวศึกษาให้เป็นองค์กรที่ผลิตนักศึกษาเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างแท้จริง

- ต้องการให้ผู้บริหารประเทศควบคุมการดำเนินการของโรงเรียนอาชีวศึกษา

เอกชนอย่างชัดเจน เช่นว่า

4.3.4 ด้านงบประมาณ

กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นด้านบุคลากรอย่างหลากหลายแบ่งได้เป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1) งบประมาณพัฒนาด้านการเรียนการสอน

- หน่วยงานควรจัดสรรงบประมาณด้านเทคโนโลยีให้ทั่วถึงแก่สถานศึกษา

- หน่วยงานต้นสังกัดต้องสนับสนุนงบประมาณ เพื่อให้สถานศึกษาสามารถ

จัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- ระบบการบริหารจัดการในโรงเรียน ส่วนใหญ่การคูณแลจัดสรรงบประมาณ

ไม่ทั่วถึง ขาดอุปกรณ์ที่ทันสมัย

- ผู้บริหารประเทศควรจัดสรรงบประมาณด้านครุภัณฑ์ สื่อ อุปกรณ์.

สนับสนุนการเรียนการสอนอาชีวศึกษายอย่างจริงจังให้ทันสมัยทัดเทียมกับประเทศที่เจริญแล้ว เช่น ญี่ปุ่น

สิงคโปร์ มาเลเซีย เป็นต้น

- การจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางให้แก่สถานศึกษาน้อยไม่เพียงพอต่อ
การพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัย

- ผู้บริหารประเทศควรสนับสนุนงบประมาณทั้งในระดับประกาศนียบัตร
อาชีวศึกษาชั้นต้นและระดับประกาศนียบัตรอาชีวศึกษาชั้นสูง เป็นรายบุคคล จำนวนคนละ 3,000 -5,000 บาท
เพื่อเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพในสถาบันการสอนภาษาอังกฤษ เช่น ลอนดอนแฮร์ส

บริบูรณ์ เคานซิล หรือ สถาบันเอยูเอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ก่อนสำเร็จการศึกษา อันเป็น การรองรับการเข้าสู่การเปิดในด้านต่างๆ ของกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

- ในกรณีที่งบประมาณของรัฐบาลไม่เพียงพอ ควรจัดสรรให้ผู้เรียนที่จะสำเร็จการศึกษา เช่น ประกาศนียบัตรอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 3 และ ประกาศนียบัตรอาชีวศึกษาชั้นสูง ปีที่ 2 เป็นอันดับแรก หรือใช้งบประมาณค่าหนังสือเรียนที่เหลือของแต่ละสถานศึกษา โดยไม่ต้องให้สถานศึกษานำส่งคืน

- ภาครัฐควรให้การสนับสนุนงบประมาณในเรื่องสื่อการเรียนการสอนให้กับโรงเรียนมากขึ้น หรือกับโรงเรียนเอกชนด้วยเพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้พร้อมในสมาคมอาเซียนในอนาคต

- รัฐบาลควรเร่งเสริมจัดสรรงบประมาณสร้างชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษ เช่น จัดให้มีป้ายสถานที่ราชการ เมนูอาหาร ร้านค้า แหล่งท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ

- รัฐบาลควรส่งเสริมสนับสนุนด้านการจัดการศึกษาให้สถานศึกษาได้มีความพร้อมเข้ารับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยให้งบประมาณแก่สถานศึกษา

2) งบประมาณพัฒนาด้านบุคลากร

- หน่วยงานควรให้มีการสนับสนุนงบประมาณในการฝึกอบรมครุภัณฑ์สอน อาทิ การเข้าฝึกอบรมภาษาอังกฤษ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 เดือน

- ความพร้อมในด้านบุคลากรจะต้องมีการอบรมในด้านภาษาอังกฤษและเพื่อที่จะได้มาร่วมให้กับนักเรียน ซึ่งรัฐควรจะสนับสนุนในเรื่องงบประมาณให้มาก

3) งบประมาณพัฒนาด้านกายภาพ

- หน่วยงานควรจัดงบประมาณสนับสนุนการสร้างรั้วรอบ

จากความคิดเห็นข้างต้นสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ไกล์ชิดกับการเรียนการสอนโดยตรงเห็นตรงกันว่า ปัจจัยสำคัญในการเตรียมความพร้อมก้าวไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างภาคภูมิ มี ศักยภาพ ต้องได้รับการแก้ปัญหาด้านต่างๆ ประกอบด้วย ด้านหลักสูตร ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้าน

บุคลากร ด้านความรู้เทคโนโลยี ด้านความมั่นคงในสายงาน ด้านความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความพร้อมของบุคลากร ครู-อาจารย์ และด้านงบประมาณ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อวิเคราะห์การเตรียมความพร้อมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของไทยด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและการพัฒนากำลังคน (2) เพื่อร่วบรวมข้อเสนอแนะและแผนกลยุทธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยกำหนดสมนตฐานเพื่อให้เป็นแนวทางในการศึกษาด้านการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจในภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาศักยภาพของการเรียนรู้หรือการพัฒนาวิทยาลัยอาชีวศึกษา ให้มีความพร้อมทั้งหลักสูตรและสาขาวิชาการเรียนรู้ กำลังบุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเรียนรู้ เช่น ตำรา เอกสารทางวิชาการ บริการห้องสมุดและเครื่องมือสารสนเทศ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ อาจารย์ของสถาบันอาชีวศึกษาด้านพาณิชยการ ทั้งสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนสามารถเก็บข้อมูลได้จำนวน 244 ชุด แบ่งเป็นสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลจำนวน 114 ชุด และสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนจำนวน 130 ชุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างทั้งสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชน สามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ดังนี้

5.1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การเตรียมความพร้อมของสถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาของไทยด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและการพัฒนากำลังคน

จากการสำรวจข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างจำนวน 244 ชุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในสถาบันอาชีวศึกษาที่เปิดดำเนินการสอนช่วงเวลาระหว่าง 11-15 ปี มากที่สุดคือ 60 แห่ง ส่วนโรงเรียนที่เปิดสอนช่วงเวลาระหว่าง 21-25 ปี มีน้อยที่สุดคือ 3 แห่ง (คูณที่ 4 ตารางที่ 1.1 หน้า 26) ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนไทยยังนิยมศึกษาสายอาชีวศึกษามากย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสถาบันอาชีวศึกษาที่ได้รับการยอมรับในสังคมไทย ซึ่งเกี่ยวโยงกับจำนวนของนักเรียน/นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้

จากปีการศึกษา 2552-2554 มีผู้สำเร็จการศึกษาเฉลี่ยปีการศึกษาละประมาณ 589 คน และสาขาวิชาที่นักเรียน/นักศึกษาสนใจเลือกเรียนมากที่สุดคือ สาขาวัฒน์การ ประมาณร้อยละ 68 สาขาวิชาที่นิยมเลือกเรียนรองลงมา คือ สาขาวัฒน์สหการ ประมาณร้อยละ 32.8 (คุณที่ 4 ตารางที่ 2 หน้า 28) สะท้อนว่าなん่าจะเนื่องจากเป็นสาขาวิชาที่มีงานรองรับมากที่สุดและรองลงมา

นอกจากนี้จากตารางการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดครรภูนาล (คุณที่ 4 ตารางที่ 4 หน้า 30) และสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชน (คุณที่ 4 ตารางที่ 5 หน้า 32) เพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ปรากฏผลวิเคราะห์ว่าตัวเลขที่แสดงความพร้อมมาก ความพร้อมน้อยและความไม่พร้อมแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ ความพร้อม และความไม่พร้อมด้านศักยภาพของบุคคล ได้แก่ นักเรียนและครุ และความพร้อมความไม่พร้อมด้านนโยบาย

ความพร้อมและความไม่พร้อมที่น่าจะพัฒนาได้ในระยะเวลารวดเร็วคือความพร้อมและความไม่พร้อม ด้านนโยบาย ส่วนความพร้อมและความไม่พร้อมที่น่าจะต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาเพื่อเตรียมความพร้อมเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือความพร้อมและความไม่พร้อมด้านศักยภาพของบุคคล

ความพร้อม และความไม่พร้อมด้านศักยภาพของนักเรียนและครุด้านทักษะภาษาอังกฤษของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดครรภูนาลและสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดเอกชนอาจเปรียบเทียบได้ดังนี้

ความพร้อมด้านศักยภาพผู้เรียนและผู้สอนด้านทักษะภาษาอังกฤษ

1. ศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ ความพร้อมของนักเรียนอาชีวสถานอาชีวศึกษาสังกัดครรภูนาลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีความพร้อมมากเพียง 7 แห่งพร้อมน้อย 96 แห่งไม่พร้อม 11 แห่งในขณะที่ความพร้อมด้านการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง เพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักเรียนอาชีวะสังกัดเอกชนคือมีความพร้อมมาก 25 แห่งพร้อมน้อย 102 แห่งไม่พร้อมเพียง 3 แห่ง

2. ศักยภาพด้านภาษาอังกฤษ ความพร้อมของครุ/อาจารย์สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดครรภูนาลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางเพื่อรับรองการเป็นประชาคอมเศรษฐกิจอาเซียน มีความพร้อมมากเพียง 16 แห่งพร้อมน้อย 91 แห่งไม่พร้อม 7 แห่งในขณะที่ความพร้อมด้านการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง เพื่อรับรองการเป็น

ประชามศรษฎิจอาเซียนของครุ/อาจารย์ฯ ซึ่งสังกัดเอกสารนี้มีความพร้อมมาก 35 แห่ง พร้อมน้อย 93 แห่ง ไม่พร้อมเพียง 2 แห่ง

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงอาจกล่าวได้ว่า สถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดเอกสารนี้มีความพร้อมน้อยให้มีความพร้อมมาก และปรับปรุงส่วนที่ไม่พร้อมให้มีความพร้อมซึ่งน่าจะต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาด้านนี้

5.2. วัตถุประสงค์ ข้อที่ 2 เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะและแผนกลยุทธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้

การวิเคราะห์เนื้อหาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพัฒนาการเพื่อรับการเป็นประชามศรษฎิจอาเซียน จากแบบสอบถามปลายเปิด ซึ่งสรุปเป็นด้านหลักๆ ดังนี้

5.2.1. ด้านหลักสูตร นโยบาย และแผนกลยุทธ์

กลุ่มตัวอย่างทั้งของสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกสาร ต่างให้ข้อคิดเห็นด้านหลักสูตรว่า ต้องการให้รัฐบาลกำหนดกรอบในการพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจนขึ้น และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในเขตภูมิภาคอาเซียน นอกจากนี้ ควรแยกวิชาทฤษฎีและวิชาภาคปฏิบัติออกจากกันให้ชัดเจน ให้ยุบรวมรายวิชาบางวิชาเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อน และไม่ควรให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพราะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน

ในด้านการบริหารงาน นโยบายของรัฐบาล ไม่ชัดเจน โดยเฉพาะต้นสังกัดของอาชีวศึกษาเอกสาร ไม่มีความพร้อมและขาดการนิเทศมากที่สุด จึงทำให้ต้องทำงานซ้ำซ้อนกัน บางครั้งผู้บริหารงานต้องตัดสินใจบริหารงานเอง โดยใช้คณะกรรมการสถานศึกษาที่มีบุคคลภายนอกมาเป็นกรรมการช่วยเหลือและสนับสนุน อีกทั้งต้องขอความช่วยเหลือจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการลงนามร่วมกับหน่วยงานต่างๆ

5.2.2. ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน

กลุ่มตัวอย่างทั้งของสถาบันอาชีวศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน ต่างให้ข้อคิดเห็นด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนว่า ครุภัณฑ์ อุปกรณ์สื่อ โสตทัศนูปกรณ์ เป็นหัวใจหลักที่ทั้งรัฐบาลและคณะกรรมการอาชีวศึกษาควรให้การช่วยเหลือสนับสนุนแก่โรงเรียนที่ยังไม่เพียงพอ หรือ มีแต่ไม่ทันสมัย

5.2.3. ด้านบุคลากร

กลุ่มตัวอย่างทั้งสถาบันอาชีวศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน ต่างให้ข้อคิดเห็นด้านบุคลากรว่า ครุ/อาจารย์ นักเรียน/นักศึกษา เจ้าหน้าที่ ตลอดจนคณะกรรมการอาชีวศึกษา ควรมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ ปัจจุบัน

บุคลากรที่มีความรู้ภาษาอังกฤษมีจำนวนไม่เพียงพอ เนื่องจาก การขาดการอบรมให้ครูมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น หรือเปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาต่อเพิ่มเติม และสร้างมาตรฐานครุวิชาชีพให้มีมาตรฐานเดียวกัน

5.2.4. ด้านงบประมาณ

กลุ่มตัวอย่างทั้งสถาบันอาชีวศึกษาสังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชน ต่างให้ข้อคิดเห็นว่ารัฐบาลควรจัดสรรเงินงบประมาณให้เพียงพอต่อความต้องการของสถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาแต่ละสถาบัน เพื่อนำเงินไปพัฒนาสถาบันอาชีวศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

จากผลสรุปข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปีพุทธศักราช 2558 ครั้งนี้พบว่า สถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาทั้งที่สังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชนมีทั้งที่มีความพร้อมและที่ไม่มีความพร้อม สถาบันอาชีวศึกษาที่มีความพร้อมย่อมพร้อมที่จะดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาล ได้ทันทีที่รัฐบาลประกาศ ระบุยิ่ง ข้อบังคับออกมานี้เองจากนี้ ความพร้อมด้านปัจจัยหลัก ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านบุคลากร และด้านงบประมาณ

ส่วนสถาบันการศึกษาระดับอาชีวศึกษาทั้งที่สังกัดรัฐบาลและสังกัดเอกชนที่ยังไม่พร้อมเท่าที่ควรมักเป็นสถาบันฯที่มีนักเรียน/นักศึกษาในปริมาณไม่น่าพอใจที่จะเลี้ยงดูเอง ได้ต้องพึงงบประมาณและแรงงานเสริมจากภาครัฐ หากสถาบันดังกล่าวไว้ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ในด้านต่างๆจนอยู่ในระดับมาตรฐานก็ย่อมจะมีความพร้อมเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไป ทั้งนี้ทั้งนั้นบุคลากรในแต่ละสถาบันต้องอุทิศเวลาแสวงหาความรู้ให้เกิดความสามารถในการศึกษาภาพในการเรียนการสอนเพื่อพร้อมจะนำลูกศิษย์ก้าวสู่ประชาคมอาเซียนต่อไป

ดังนั้นการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนจึงควรผลักดันให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของการเรียนรู้ และการพัฒนาวิทยาลัยอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมทั้งหลักสูตรและสาขาวิชาการเรียนรู้ กำลังบุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกด้านการเรียนรู้ เช่น ตัวร้า เอกสารทางวิชาการ การบริการห้องสมุดและเครื่องมือสารสนเทศ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้สถาบันอาชีวศึกษาต่างๆของประเทศไทยรองรับการเปิดกว้างและการแข่งขันทางการศึกษาที่มีมากขึ้น โดยประเทศไทยมีศักยภาพและความพร้อมในด้านนี้จะถูกมองเป็นศูนย์กลางการศึกษาและการเรียนรู้ของประชาชนในภูมิภาค ไปโดยปริยาย ซึ่งในระยะยาวจะส่งผลดีต่อการเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิต การแข่งขัน และความร่วมมือด้านอื่นๆในภูมิภาค

ผู้จัดจึงขอเสนอแนะในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรศึกษาวิจัยติดตามผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรศึกษาวิจัยติดตามผลหลักสูตรวิชาด้านพาณิชยการที่สร้างขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมอย่างสม่ำเสมอเพื่อผลักดันให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของการเรียนรู้และการพัฒนาสถาบันอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมทั้งด้านหลักสูตรและสาขาวิชาการเรียนรู้ กำลังบุคลากรและตั้ง姿ที่มีความระดับมาตรฐานด้านการเรียนรู้

บรรณานุกรม

กนก โตสุรัตน์ และบริชา อุยตระกุล. “ผลกระทบภายหลังการเดินทางกลับจากทำงานของแรงงานไทยในต่างประเทศ”. สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย. เจ้าพระยาการพิมพ์. 2527.

ประชัญพลด ธีรเนตร. “นโยบายส่งแรงงานไปไทยไปต่างประเทศ ศึกษาเฉพาะกรณีส่งแรงงานไทยไปไถ่หัวนน”. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2534.

ประชาไทย. เปิดร่าง ‘กฎหมายต่างด้วยการวิเคราะห์ตลาดแรงงาน’. 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2550.

ประดิษฐ์ ชาสมบัติ. เศรษฐศาสตร์แรงงานว่าด้วยการวิเคราะห์ตลาดแรงงาน. ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2540.

พรรณศิริ พรหนพันธุ์. นโยบายต่างประเทศด้านแรงงานไทย. บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2535.

พีระ ชัยชาญ. ความคิดเห็นทางการเมืองของคนงานไทยที่ไปทำงานในประเทศไทยต่างด้วยวันออกกลาง. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529.

ภัคพร กอบพึงตน. การประเมินคุณภาพการพยาบาลผู้คลอดปกติในโรงพยาบาล นครพิงค์จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 2540.

แรงงานและสวัสดิการสังคม, กระทรวง, กรรมการขัดหางาน. “สรุปสถานการณ์ไปทำงานในต่างประเทศของแรงงานไทยปี 2539”. กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม : กรุงเทพฯ. 2540.

วงศ์ จันทอง. “การส่งออกแรงงานไทย: อดีต ปัจจุบัน และอนาคต”. รวมบทความที่น่าสนใจ. ฝ่ายวิจัยและพัฒนา กองวิชาการและแผนงาน กรมการขัดหางาน. 2537 : 22-28.

วิทยาคม ยาพิศา. “การพัฒนาคุณภาพระบบงานคุณย์วิทยาศาสตร์การแพทย์เชียงใหม่ตามแนวทางการตรวจติดตามทางวิชาการและระบบคุณภาพ”. กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์. 46 (3) : 142 - 153 กรกฎาคม - กันยายน 2547.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ศรีอุญา บุนนาค และสาวก ชัยนุสิก. **แรงงานไทยในสิงคโปร์**. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์. 2528.

สุชาติ ศรีทิพย์ธิกุล และคณะ. **ผลกระทบทางเศรษฐกิจ และสังคมวิถีไทยต่อครอบครัว และชุมชนของแรงงานไทยภายหลังกลับจากทำงานในต่างประเทศ** รายงานฉบับที่ 2 ขอนแก่น. กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข. 2533.

สุภังค์ จันทวนิช. **ตลาดแรงงานไทยในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กับผลกระทบจากการทางเศรษฐกิจผลอยู่ในปลายครรษณที่ 90**. ศูนย์วิจัยการขยายดินแห่งเอเชีย สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2544.

สมฤทธิ์ ปิตยานันท์. **ผลกระทบของการเดินทางไปทำงานต่างประเทศตามสัญญาจ้างระยะสั้นของแรงงานไทยที่มีต่อเศรษฐกิจครัวเรือน และชุมชนชนบท** : กรณีศึกษาหมู่บ้านในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2525.

Kuznets, Thomas and others. **Population redistribution and Economic Growth United States 1870-1950**. Philadelphia. American Philosophical Society. 1957, 1960 and 1964.

Schultz, T.W. "Investment in Human Capital". **American Economic Review**. 1961 : P. 14.

Sjaadtdad, L.A. "The Costs and Returns of Human Migration". **Journal of Political Economy**. LXX October 1962. P.80-93.

Todaro, M.P. "A Model of Labor Migration and Urban Unemployment in Less Developed Countries". **American Economic Review**. (March 1969) : P.138-148.

Yamane,T. **Elementary Sampling Theory**. London : Prentice-Hall International, Inc. 1967. P.405.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ข้อมูลสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

กรมอาชีวิน กระทรวงการต่างประเทศ วันที่ 27 ธ.ค. 2553 กฎบัตรอาชีวิน, 10 ธันวาคม 2551 [ออนไลน์].

เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaiindy.org>. (วันที่ค้นข้อมูล : 9 กันยายน 2554).

การประชุมมหกรรมประชาชนอาชีวิน [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.pdc.go.th>. (วันที่ค้นข้อมูล : 16 กันยายน 2554).

เงื่อนไขเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสริมในประเทศไทยรัฐกิจอาชีวิน [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.doe.go.th>. (วันที่ค้นข้อมูล : 25 ตุลาคม 2554).

ไชยวัฒน์ ศรารัตน์สันติ. กฎบัตรอาชีวิน, 10 ธันวาคม 2551 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaiindy.org>. (วันที่ค้นข้อมูล : 9 สิงหาคม 2554).

สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://2010.vec.go.th>. (วันที่ค้นข้อมูล : 2 พฤษภาคม 2554).

แบบสอบถาม

เรื่อง

การศึกษาความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทยด้านพาณิชยการ

เพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด ตอนที่ 2 เกี่ยวกับความพร้อมด้านเทคโนโลยีเพื่อรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และตอนที่ 3 เกี่ยวกับข้อคิดเห็นทั่วๆ ไปของท่าน

ตอนที่ 1 : โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง และเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้สมบูรณ์

ข้อที่ 1 สถานภาพของสถาบันการศึกษาของท่าน/ที่ท่านสังกัด

() สถาบันการศึกษาของรัฐ

() สถาบันการศึกษาของเอกชน

ข้อที่ 2 ระยะเวลาในการก่อตั้งดำเนินการของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัดจนถึงปัจจุบัน

() น้อยกว่า 6 ปี

() 6 - 10 ปี

() 11 - 15 ปี

() 16 - 20 ปี

() 21 - 25 ปี

() 26 - 30 ปี

() 31 - 35 ปี

() 36 - 40 ปี

() 41 - 45 ปี

() 46 - 50 ปี

() 51 - 55 ปี

() 56 - 60 ปี

() มากกว่า 60 ปี

ข้อที่ 3 จำนวนนักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และคาดว่าจะสำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2554 ทั้งหมดประมาณ..... คน

ข้อที่ 4 จำนวนนักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และคาดว่าจะสำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2553 ทั้งหมดประมาณ..... คน

ข้อที่ 5 จำนวนนักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และคาดว่าจะสำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2552 ทั้งหมดประมาณ.....คน

ข้อที่ 6 ประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และคาดว่าจะสำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวนมากที่สุด

☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
☐ ประเภทวิชาพาณิชยการ / บริหารธุรกิจ
☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
☐ ประเภทวิชาประมง
☐ ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร | ☐ ประเภทวิชาศิลปกรรม
☐ ประเภทวิชาคหกรรม
☐ ประเภทวิชาเกษตรกรรม
☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ |
|--|---|

ข้อที่ 7 ประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และคาดว่าจะสำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2553 จำนวนมากที่สุด

☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
☐ ประเภทวิชาพาณิชยการ / บริหารธุรกิจ
☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
☐ ประเภทวิชาประมง
☐ ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร | ☐ ประเภทวิชาศิลปกรรม
☐ ประเภทวิชาคหกรรม
☐ ประเภทวิชาเกษตรกรรม
☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ |
|--|---|

ข้อที่ 8 ประเภทวิชารองที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และได้สำเร็จการศึกษา

ในปีการศึกษา 2553 จำนวนการลงทะเบียนมา

☐ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
☐ ประเภทวิชาพาณิชยการ / บริหารธุรกิจ | ☐ ประเภทวิชาศิลปกรรม
☐ ประเภทวิชาคหกรรม |
|--|--|

- () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว () ประเภทวิชาเกษตรกรรม
 () ประเภทวิชาประมง () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

() ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ข้อที่ 9 ประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และได้สำเร็จการศึกษาในปี

การศึกษา 2552 จำนวนมากที่สุด

- () ประเภทวิชาอุตสาหกรรม () ประเภทวิชาศิลปกรรม
 () ประเภทวิชาพาณิชยการ / บริหารธุรกิจ () ประเภทวิชาคหกรรม
 () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว () ประเภทวิชาเกษตรกรรม
 () ประเภทวิชาประมง () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
 () ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ข้อที่ 10 ประเภทวิชาที่นักเรียน / นักศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด และได้สำเร็จ

การศึกษาในปีการศึกษา 2552 จำนวนมากของลงมา

- () ประเภทวิชาอุตสาหกรรม () ประเภทวิชาศิลปกรรม
 () ประเภทวิชาพาณิชยการ / บริหารธุรกิจ () ประเภทวิชาคหกรรม
 () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว () ประเภทวิชาเกษตรกรรม
 () ประเภทวิชาประมง () ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
 () ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

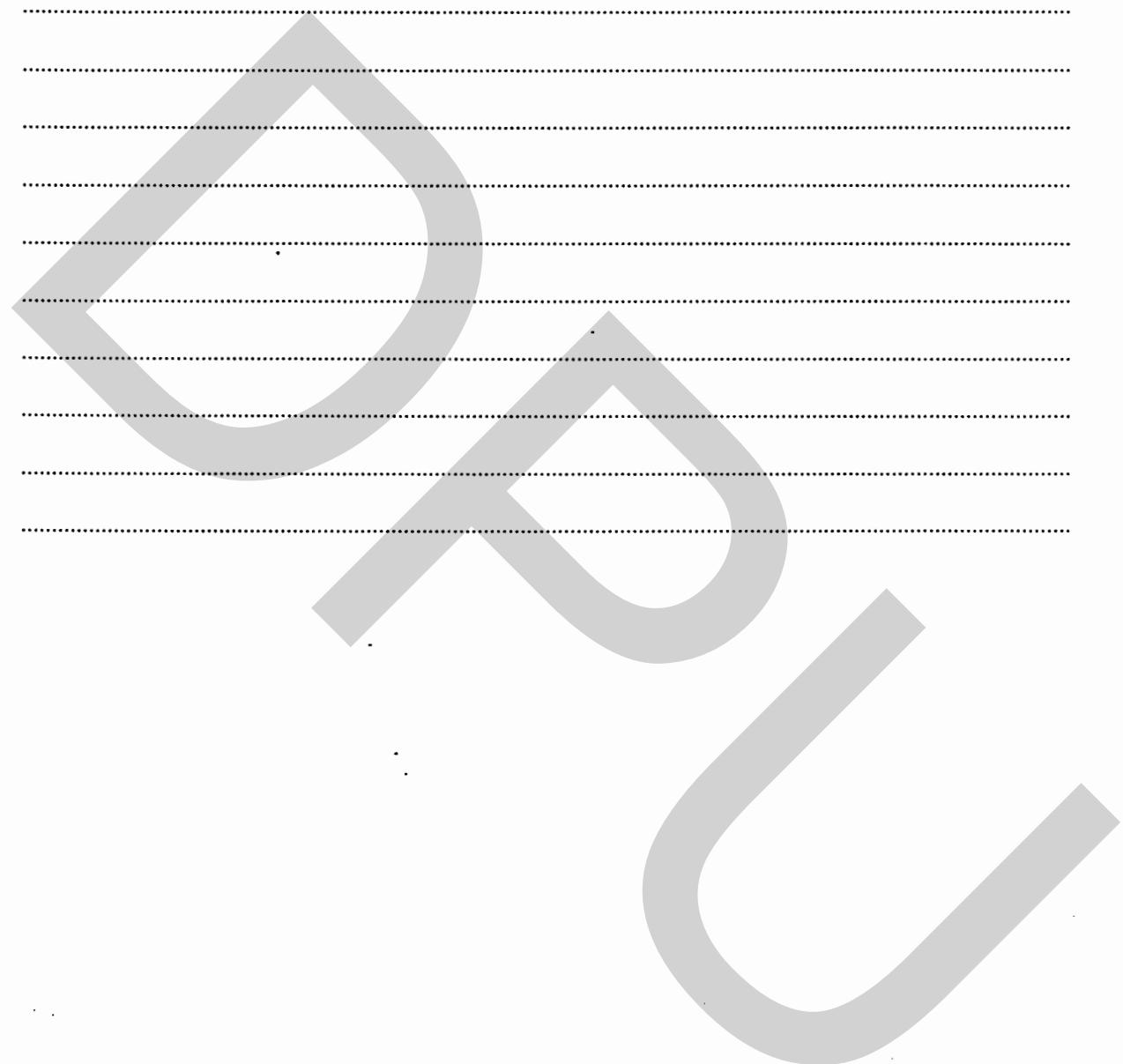
ตอนที่ 2 : ความพร้อมด้านเทคโนโลยีเพื่อรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของสถาบัน

อาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด : proc ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความพร้อมมากหรือน้อย
 หรือไม่มีความพร้อม/ไม่เปิดสอน

ความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษาไทย	ระดับความพร้อม		
	มาก	น้อย	ไม่มีความพร้อม/ ไม่เปิดสอน
ความพร้อมของแต่ละหลักสูตรในการผลิตนักเรียนอาชีพเพื่อรับรองการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด			
ข้อ 11. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)			
11.1 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ในการสนับสนุนการเรียนการสอน.....
11.2 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา.....
11.3 ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา
ข้อ 12. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.)			
12.1 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ในการสนับสนุนการเรียนการสอน.....
12.2 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา.....
12.3 ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา..
ข้อ 13. หลักสูตรฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้น 6-225 ชั่วโมง หรือ 1 ปี 1350 ชั่วโมง			
13.1 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ในการสนับสนุนการเรียนการสอน.....
13.2 อุปกรณ์ครุภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา.....
13.3 ห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐานตามระบบของสถาบันอาชีวศึกษา..
ข้อ 14. ความพร้อมของนักเรียนอาชีพที่สถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัดผลิตได้นั้นอยู่ในระดับใด			
14.1 การเคลื่อนย้ายเข้าสู่ตลาดแรงงานของประชาคมอาเซียน.....
14.2 การค้าและการให้บริการในตลาดประชาคมอาเซียน.....

14.3 การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง.....
14.4 การค้นคว้าหาความรู้จาก Internet ได้.....
ข้อ 15. ความพร้อมของครุ/อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด 15.1 ด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ..... 15.2 ด้านการใช้ ICT..... 15.3 ด้านการแลกเปลี่ยนครุ/อาจารย์ ผู้บริหารทุกระดับกับกลุ่ม ประชาคมอาเซียน.....
ข้อ 16. ความพร้อมในการขยายหลักสูตรอาเซียนศึกษาในอินเทอร์เน็ตให้แก่ นักเรียน / นักศึกษาที่ ก ว า ง ข ว า ง ย ิ ง ข ึ น
ข้อ 17. ความพร้อมในการจัดให้มีหลักสูตรอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาที่ ท่านสังกัด.....
ข้อ 18. ความพร้อมด้านการกำหนดนโยบายของคณะกรรมการอาชีวศึกษาที่ จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนผลิต นักเรียนเพื่อรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่มประชาคม- เศรษฐกิจอาเซียน
ข้อ 19. ความพร้อมด้านการกำหนดแผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการ อาชีวศึกษาที่จะสนับสนุนส่งเสริมให้สถาบันอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและ เอกชนผลิตนักเรียนเพื่อรับการเข้าสู่การเปิดเสรีในด้านต่างๆ ของกลุ่ม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....
ข้อ 20. ความพร้อมเพื่อพัฒนาห้องเรียนแห่งอนาคต (The Global Class) ให้ เป็นห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนการสอนได้อย่าง หลากหลายในสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่านสังกัด.....
ข้อ 21. ความพร้อมในการยกระดับจากการผลิตนักเรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) ทางด้านใดด้านหนึ่งอย่างจริงจังของสถาบันอาชีวศึกษาที่ท่าน สังกัด.....

ตอนที่ 3 : ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ประวัติผู้วิจัย

